

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE ONDERAARDSE TUNNEL

N° 2380

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Onderaardse Tunnel

HOOFDSTUK I

BOVEN EN ONDER DE GROND

In de Beakstreet, een der deftigste gedeelten van het oude Londen, staat een groot gebouw, hetwelk sedert tal van jaren het bekende bankiersconcern van de heren Pankhurst and Slowley huisvest.

De compagnons hadden, volgens het zeggen op de beurs, niet altijd in zulk een prachtig gebouw gewoond en boze tongen beweerden dat zij begonnen waren als simpele effectenmakelaartjes, ergens in het oosten van de stad en dat zij hun grote rijkdommen hadden verzameld door een reeks van transacties, welke men wellicht geneigd zou zijn « gewaagd » te noemen, om er maar het beste van te zeggen.

Hoe dit echter zij — het feit staat vast, dat de beide firmanten op het ogenblik waarop deze vertelling aan-

vangt, een reusachtig kapitaal hadden weten bijeen te garen, hetgeen voornamelijk te danken was aan hun grote bekwaamheid en hun zakenflair, dat hen tot in de uiterste hoeken der wereld voordelige zaakjes als het ware deed ruiken.

Kenners op het gebied van bouwkunst, beweerden weliswaar dat het grote bankgebouw een mengelmoes van allerhande stijlen was, dat het geen bepaald karakter vertoonde, en dat het met zijn omgeving vloekte, maar de waarheid gebiedt in ieder geval te erkennen, dat er geen marmer en zandsteen aan gespaard was en dat het aantal fraaie uitbouwsels, krullen en gebeeldhouwde slingers aan de voorgevel, legio was.

Het eigenlijke kantoor zelf was geves-

tigd op de eerste verdieping, welke men bereikte langs een brede, granieten trap, met een marmeren leuning, die uit het achterste gedeelte van de grote vestibule naar de eerste verdieping liep.

In deze vestibule bevond zich de loge van de portier, het vertrek van de nachtwaker en enige andere kamers, ten dienste van het personeel.

Zodra de bezoeker de granieten trap was opgegaan, bevond hij zich in een grote, half cirkelvormige hall.

Rondom deze hall bevonden zich bijna alle loketten, die waren aangebracht in een sierlijk bewerkt, koperen hek, hetwelk van het ene tot het andere einde van deze eveneens met marmer bevoerde hall liep.

De zaken floreerden blijkbaar, want voortdurend zag men de klanten in- en uitlopen om coupons te verzilveren, wissels te innen, deposito's te storten of de prolongaties te regelen of op andere wijze zaken met deze financiële instelling te drijven.

Op een namiddag van de maand mei, daalde een deftig gekleed heer met spierwitte haren en baard, die op het eerste gezicht de oud-militair verrieden, langzaam de marmeren trap af.

Een van de firmanten in eigen persoon geleidde hem buigend tot aan de bovenste treden van de trap en riep vandaar tot de portier:

— De auto van Kolonel Fitzmaurice!

De portier snelde heen en een ogenblik later stond een fraaie auto voor de deur van het bankgebouw geparkeerd.

De kolonel schreed langzaam door de vestibule, terwijl de portier met een brede zwaard de zware buitendeur voor hem opentrok.

Kolonel Fitzmaurice verliet het gebouw en trad op de auto toe, terwijl hij met een gewoontegebaar zijn lange witte knevels opdraaide.

De chauffeur salueerde en de kolonel stapte in en terwijl de zware deur van het bankgebouw weer dichtviel, reed de auto in snelle vaart weg, de Beakstreet uit, volgde de Silverstreet, sloeg toen de Wardourestreet in, tot de Oxfordstreet: daar werd gestopt, het portier werd geopend en er stapte een

man uit de auto.

Deze man was echter geenszins de kolonel met zijn witte haren, maar een veel jonger man met zwart lang haar, een fluwelen buisje en een wel wat al te korte pantalon, die in zijn gehele uiterlijk de indruk maakte van een artiest die het niet al te breed heeft en die pas de eerste schreden op de weg naar het succes heeft gezet.

Hij liep de chauffeur voorbij, die zelfs geen blik op hem wierp, wachtte totdat de auto zich in beweging had gesteld en ging toen juist dezelfde weg weer terug die hij gekomen was.

Een half uur later stond hij weer in de Beakstreet.

Hij ging een huis binnen, dat op slechts korte afstand schuin tegenover het bankgebouw was gelegen en liep snel alle trappen op, tot hij de zolderverdieping bereikte.

Daar gekomen haalde hij een sleutel uit de zak, opende daarmee een deur en trad een klein, schamel gemeubeld zolderkamertje binnen.

Het kamertje bevatte niet veel meer dan een ledikant, een tafel, een paar stoelen en een klein kastje, waarop een kom met lampetkan.

Op de tafel stond een vioolkist.

De artiest wierp zijn breedgerande flambard op een stoel, trad op het zolderraam toe en deed het open.

Het huis telde slechts drie lage verdiepingen en vanuit het zolderraam had hij een voortreffelijk gezicht op het gehele bankgebouw aan de overkant van de brede straat.

Niemand kon daar in of uitgaan of de violist moest het zien als hij daar stond.

Ruim een half uur bleef hij aldus voor het raam staan, zijn blik onafgewend op de brede deur der bank gevestigd.

Toen sloot hij het raam weer, opende de vioolkist, nam er het instrument uit, een prachtige Amaty, en het volgende ogenblik klonken de nu eens smeltende dan weer schrille tonen van «The devils trill» van Sarasata door het vertrek.

Het spel van de jonge violist was

meesterlijk.

Lenig gleden zijn blanke vingers over de snaren en nu eens juichte, dan weer klaagde het heerlijke instrument.

Plotseling brak de speler met een rauwe wanklank af, legde het instrument weer in de kist en bleef zwiingend en bewegingloos voor zich uitstaren.

Enkele minuten zag hij zo stil voor zich heen, toen de deur geopend werd door een jonge man met sterk gebruid gelaat en gitzwart haar, dat in lange lokken langs zijn gevulde wangen viel, die het vertrek binnen trad.

Hij deed zacht de deur achter zich dicht en trad op de man aan de tafel toe, legde hem de hand op de schouder en vroeg met zachte stem:

— Zo in gedachten verzonken, Edward?

De man aan de tafel schrok uit zijn mijmering op en wreef zich met de hand over het voorhoofd.

— Ja Charles, zei hij toen met een diepe zucht. Ik heb wat gespeeld en dan...

— Ik weet het, hernam de ander, terwijl hij een blik op het prachtige instrument wierp en daarop de kist sloot. Het is, geloof ik, niet goed voor je dat je zoveel viool speelt.

— Ik moet het immers wel doen, als ik mijn rol wil volhouden, zei de aangesprokene glimlachend.

— Heb je nog iets ontdekt? vroeg de jonge man, terwijl hij zijn hoed afzette.

— Niets bijzonders. De gewone klanten gaan en komen. Heb je de auto naar huis gereden en het costuum van kolonel Fitzmaurice goed opgeborgen?

— Ja. Alles is in orde.

— Nu, dan zullen wij maar eens aan het werk gaan, hernam de violist.

Hij opende zijn fluwelen buis en haalde uit zijn binnenzak een klein vel papier, dat hij openvouwde en op de tafel voor zich legde.

— Hier hebben we dus de bank van de firma Pankhurst and Slowley, die binnen niet al te lange tijd ons bezoek zal genieten.

De jonge man wierp een blik op de

plattegrond, die voor hem was neergelegd.

— Ik zal je wel eens wat zeggen, Edward, zei hij op bedenkelijke toon. Hoe langer ik dit bekijk, hoe moeilijker en onuitvoerbaarder mij het plan voorkomt, dat wij hebben opgemaakt.

— Hoe zo? vroeg de ander.

— Wel, ik geloof dat men met evenveel succes zou kunnen proberen een aanval op de Engelse Bank te wagen.

— Nu, misschien doen wij dat wel eens, hernam de ander op koele toon.

— Laat me niet lachen: dat is natuurlijk dwaasheid. De Engelse Bank is als een fort met kanonnen gewapend, en ik geloof dat de bank van de firma Pankhurst en Slowley minstens genomen een stevig blokhuis is vergeleken bij de bank van Engeland.

— En toch geloof ik, dat er enkele zwakke plekken in dat verdedigingswerk zijn, meende de ander. Ten eerste is de bewaking des nachts niet al te scherp en bestaat zij slechts uit twee man, die om vier uur in de nacht door twee anderen worden afgelost.

— Maar wij zullen in het geheel niet in de onderaardse kluis kunnen doordringen.

— Indien wij met geweld te werk gingen, zou dat inderdaad met gevaren gepaard gaan, maar men zou het toch wel met een valse sleutel kunnen beproeven.

— Maar om die valse sleutel te maken, Edward, moet men toch eerst een afdruk van de sloten hebben.

— Alsjeblieft, hier zijn zij, hernam de ander kalm.

Met deze woorden stak hij de hand in de zak, haalde er een klein pakje uit, opende het en legde voor de verbaasde jongeman twee stukken was neer, waarin zeer scherp en duidelijk de indrukken van twee kunstig vervaardigde sloten zichtbaar waren.

— Dat is kras, riep de jonge man vol verwondering uit. Wanneer heb je dat gedaan?

— Omstreeks een uur geleden. In mijn hoedanigheid van kolonel Fitzmaurice, gaf ik voor wat uit mijn loket te moeten halen en toen de klerk, die mij

in de kluis bracht, mij voorging, had ik gelegenheid te over om van de zware kelderdeur en van het slot van de safe een afdruk te maken.

— Buitengewoon, riep de ander uit. Wanneer gaan wij nu aan het werk?

— Binnen enkele dagen, zei Raffles. Maar wij kunnen hier verder voorlopig niets doen. Het is nu bijna tijd om te gaan eten en ik gevoel mij enigszins hongerig.

— Laten we dan maar meteen gaan.

De violist, alias John Raffles, trad naar de deur toe en opende deze.

Enigszins verrast bleef hij staan.

De jonge man keek over de schouder van zijn vriend naar datgene dat zijn aandacht scheen te hebben gaande gemaakt.

In het portaaltje stond een oude, gebochelde vrouw met een gezicht hetwelk maar al te veel haar voorliefde voor sterke drank verried, en die bezig was enig wasgoed over een paar drooglijnen te hangen.

De violist ging het kamertje uit, gevolgd door zijn vriend, sloot de deur en stak de gang over, tot hij de smalle trap bereikte.

De werkster sloeg in het geheel geen acht op de beide mannen.

Het tweetal ging de trap af en beneden gekomen bleef de violist plotseling staan om een blik naar boven te werpen.

De oude werkster stond nu dicht bij de balustrade van de trap en scheen de beide vrienden na te ogen.

De violist keek zijn vriend enigszins verbaasd aan, nam hem toen onder de arm en ging snel de twee andere trappen af tot zij in de benedenste gang stonden.

Deze was geheel verlaten.

De beide mannen openden daar een deur, gingen de keldertrap af, en bevonden zich nu in een grote, holle ruimte, waarvan blijkbaar geen der bewoners van het huis gebruik maakte.

De jongste der beide mannen ontstak een elektrische zaklantaarn en bij het licht daarvan liepen zij snel de gehele kelder door, tot zij voor een oud, ongebruikt wijnrek stonden.

De violist trad op de muur toe en zijn vingers zochten tastend langs de wand.

Toen haalde hij een zonderling gevormd sleuteltje uit zijn zak, stak dat in een bijna onmerkbaar opening en draaide het enige malen om.

Een zacht knarsend geluid deed zich horen, het wijnrek schoof ter zijde met een gedeelte van de vloer en er werd opnieuw een smalle betonnen trap zichtbaar.

De beide mannen daalden deze trap af en onmiddellijk schoof het stuk van de vloer weer op zijn plaats.

Zij bevonden zich nu opnieuw in een kelder, die echter veel kleiner was dan de eerste.

Dit hok bestond geheel uit beton en scheen geen tweede uitgang te bezitten.

Maar dit bleek spoedig slechts schijn.

Want de violist telde snel het aantal tegels af, waarmede de bodem bevoerd was, en lichtte de tiende tegel rechts, het dichtst bij de muur, die een weinig boven de andere uitstak, uit zijn voegen.

Er werd een klein knopje zichtbaar.

De violist drukte erop en met een dof knarsend geluid week een van de betonnen wanden terzijde, en een opening ontstond, die een lange tunnel bleek af te sluiten, op geregelde afstanden verlicht met kleine elektrische gloeilampjes en waarvan het einde zelfs niet te zien was.

Op de vloer van deze tunnel, een schacht met een volmaakt ronde doorsnee, liep een enkele stalen rail, die zich in het perspectief van de tunnel verloor.

En op deze rails stond, vlak achter de betonnen muur, een half rond wagentje, geheel van plaatijzer vervaardigd en dat op slechts twee achter elkaar geplaatste wielen rustte.

Teneinde het wagentje voor omvallen te behoeden, waren aan weerszijden twee stalen rollen aangebracht, die langs een metalen strook in de wanden van de tunnel konden schuiven.

Het wagentje, dat er zo'n beetje uitzag als het frame van een rijwiel met twee zadels, die naast elkaar waren ge-

plaatst, en waarvan het stuur vastgezet was, vertoonde aan de voorzijde een kleine sleepbeugel, die op de wijze van een elektrische tram van boven langs een koperen geleidraad gleeed.

De tunnel, waarvan de wanden bestonden uit een zacht glanzende en blijkbaar zeer harde stof, was ongeveer anderhalve meter in doorsnede.

De beide vrienden moesten dan ook in enigszins gebukte houding naar het wagentje lopen, maar toen zij eenmaal ieder op een der zadels hadden plaats genomen en hun voeten op de rustplank hadden gezet, bevond hun hoofd zich nog enige decimeters van de elektrische geleidraad.

Alvorens op dit wonderlijke voertuig plaats te nemen, had de violist een kleine hefboom overgehaald, waardoor de muur weer op zijn plaats terugschoof.

Vervolgens draaide hij een kleine regulator om, die zich voor op het stuur bevond, en onmiddellijk kwam er beweging in het wagentje.

Binnen enkele seconden had het een verbazende snelheid bereikt.

De wind in de nauwe schacht floot de beide mannen met een gierend gehuil om de oren.

Nauwelijks vijf minuten duurde deze zonderlinge tocht, gedurende welke het

onmogelijk was een woord met elkander te wisselen, daar de snelheid misschien wel honderd zestig kilometer per uur bedroeg.

In de verte schitterde een klein rood licht.

Onmiddellijk sloot de oudste der beide mannen het contact af en zette de rem aan, waarop de vaart van het voertuig direct verminderde en het ten slotte op enige meters afstand van het rode licht stopte.

De beide mannen stapten van het wagentje, kropen de tunnel ten einde tot zij een stalen deur bereikten, welke de violist door middel van een verborgen elektrische knop opende.

De beide mannen traden nu een groot vertrek binnen, waarin zich een helder licht verspreidde afkomstig van een groot aantal elektrische lampen, die waren ontstoken zodra de deur geopend werd, terwijl tegelijkertijd de lichtjes in de tunnel doofden.

Dit vertrek was het laboratorium van Lord William Aberdeen en de mannen, die daar zoëven van hun wonderbaarlijke onderaardse tocht waren binnengetreden, waren niemand anders dan Zijn Lordschap in eigen persoon, anders getieten John Raffles, en zijn trouwe metgezel Charles Brand.

HOOFDSTUK II

VERWIKKELINGEN

Raffles en Brand gingen de geheime trap op, openden nogmaals een goed verborgen deur en bevonden zich nu in de kelder van het tuinhuis hetwelk zich achter in het park van de prachtige villa in de Cromwellstreet bevond, welke John Raffles, de Grote Onbekende onder het mom van Lord William Aberdeen bewoonde.

Het volgende ogenblik hadden de beide vrienden het tuinhuis verlaten, na er zich van te hebben vergewist, dat alle geheime deuren en luiken behoorlijk gesloten waren en het licht gedoofd was.

Zij doorliepen het park en traden door een glazen achterdeur het huis binnen, waar zij in hun respectieve slaapkamers hun vermomming aflegden.

— Deze onderaardse tunnels zijn ons, toch maar zo groot nut, Edward, merkte Brand op, terwijl hij zijn gelaat duchtig aan het afboenen was.

— Dat zijn zij zeker, bevestigde Raffles. Althans zolang zij niet ontdekt worden. Als dat het geval is, dan zou ik genoodzaakt zijn de boel te laten instorten.

— Dat is zo, maar ben je er wel zeker van, dat de politie, door het puin

weer op te ruimen, de rest van de tunnel niet zou terugvinden?

— Daar ben ik volkomen zeker van, amice, antwoordde Raffles. De springstoffen, die op verschillende punten van de tunnel zijn aangebracht, zijn zo krachtig en van zulk een samenstelling, dat zij de schacht over een lengte van minstens veertig meter als het ware dichtknijpen, zodat er geen spoor meer van overblijft. De politie zou jaren nodig hebben alvorens zij het verloop van de tunnel zou kunnen vaststellen.

— Maar het ontstekings toestel zou wel eens kunnen weigeren?

— Ja, Charles, in de volksmond heet het, dat we allen dood zijn als de hemel op ons valt. Als het ontstekingsmiddel weigert, en ik kan mijn vervolgers niet door een ander middel onschadelijk maken, dan komen zij in het geheime laboratorium, dan zullen zij het tuinhuis ook wel vinden — en dan komen zij er ten slotte achter, wie Lord William Aberdeen is. Met andere woorden: ik zou dan tot mijn grote spijt deze vermomming moeten prijs geven, die mij zulke lange jaren tegen alle verdenking van de politie heeft gevrijwaard. Maar ik herhaal nogmaals, dat voor een mislukking weinig vrees bestaat. Als de ene mijn al zou weigeren, dan zou de volgende mij toch zeker niet in de steek laten.

De beide vrienden hadden nu hun toilet beëindigd en begaven zich naar de bibliotheek.

Raffles trad op het geopende raam toe en wierp een blik over het heerlijk in bloei staande park.

Plotseling wendde hij zich om, keek Brand strak aan en vroeg:

— Had jij dat oude mens op zolder ooit vroeger in ons huis gezien?

— Neen, ik zag haar voor het eerst.

— Heb je haar gehoord?

— Elvenmin. Toen ik bij je binnen kwam, was zij er nog niet.

— Wat hebben oude wijven, voor de drommel, zo zacht een trap op te sluiten, riep Raffles vertoornd uit. Ik houd niet van dergelijke gluiperigheid. En waarom keek ze ons zo na?

— Ze zal verliefd zijn geweest op je

moote lange, zwarte haren, zei Brand spottend.

Raffles schudde het hoofd.

— Je drijft er de spot mede, amice, maar ik moet niet van oude wasvrouwen hebben. Ik heb er altijd een antipathie tegen gehad sedert mijn vriend Sullivan als wasvrouw verkleed, mij eens bijna in handen heeft gekregen.

— Ja, die jonge inspecteur van Scotland Yard is tamelijk slim uitgevallen, moest Brand toegeven.

— Precies en het spreekt vanzelf, dat ik bij de voorbereiding van een onderneming als deze vooral geen potkijkers kan gebruiken. Wie zegt mij, dat dat mens niet gehoord heeft, wat wij in ons kamertje bespraken? Wie zegt mij, dat zij ons niet is nageslopen?

— Kom, kom, zei Brand op geruststellende toon, ik geloof, dat je een weinig fantaseert, Edward.

— Mogelijk, zei Raffles kortaf. Maar ik zal toch eens aan de portier van het huis vragen, bij wie die wasvrouw in dienst is en waar zij haar hebben gehoord.

— Dat kun je doen, maar ik vrees, dat het je niet veel zal helpen, want men zou je aan het verhuurkantoor, waar je inlichtingen zou gaan inwinnen, natuurlijk op een dwaalspoor brengen, misschien zelfs zouden daar wel een stuk of wat agenten, op de loer liggen om je op te wachten.

— Dat is zo slecht niet geredeneerd, zei Raffles met een goedkeurend knikje. Nu, dan zullen wij ons voorlopig wat in acht nemen, dat is alles. Het is tijd om aan tafel te gaan. Ga mee.

De beide vrienden begaven zich naar de eetkamer, waar de oude Gaston, de kamerbediende van Zijne Lordschap, de zware ebbenhouten tafel reeds met prachtig glanzend damast had gedekt, en daarop het zilveren, sierlijk bewerkte servies en bestek had geplaatst.

De beide vrienden werden door Gaston en door Henderson, de chauffeur, die bij dergelijke gelegenheden medehielp, bediend.

Zodra de beide trouwe bedienden het vertrek verlaten hadden, zetten Raffles en Brand hun gesprek voort,

Na afloop van het eenvoudig middagmaal staken beiden een sigaret op, en daar het een heerlijke avond beloofde te worden, besloten zij een wandeling door de City te maken.

Zij lieten zich door Gaston overjas en hoed geven en spoedig daarop liepen zij de Cromwellstreet uit, staken later Piccadilly Circus over en sloegen de weg naar de Theems in.

Zij slenterden enige tijd over de kade heen en weer, en keerden toen op hun schreden terug.

In de Maiden Lane, een oude straat, die evenwijdig loopt met het Strand, bleven zij even staan om een sigaret op te steken.

Zij bevonden zich op dat ogenblik op enige passen van een drogisterij.

De deur van deze winkel ging open en er kwam een meisje van een jaar of zes uit, dat in beide handjes krampachtig een grote, zwarte fles geklemd hield.

Het kind wilde wegtribbelen, maar struikelde in de haast over de drempel van de winkeldeur en viel.

De fles vloog uit haar handen en brak op de asfalt.

Onmiddellijk verspreidde zich een helder gele, zeer sterk riekende vloeistof over het plaveisel, waarvan een lichte damp opsteeg.

Het meisje bleef even verschrikt liggen en barstte toen in jammerlijk gevegen uit.

Raffles en Brand hadden met enige schrik en verbazing dit toneeltje gadeslagen.

De eerste haalde verwonderd zijn neus op en zei toen op zachte toon tot zijn vriend:

— Waar ruikt dat goedje naar, Charles?

— Ik zou zeggen, dat het zoutzuur is, antwoordde deze zacht.

— Dat meen ik ook. Hoe is het mogelijk, dat men zulk een klein wicht bijna een liter van dat niet ongevaarlijke goed laat halen?

Intussen was het kind opgestaan en stond nu bitter schreiend de verwoesting gade te slaan.

Raffles trad op het kind toe en leg-

de het met een vriendelijk gebaar de hand op de schouder, en zei:

— Is het zo'n groot ongeluk, kleine meid?

Het meisje keek Raffles met grote verschrikte ogen aan en zei toen haperend:

— Ja, mijnheer, ik weet heus niet wat ik doen moet. Als ik zonder zoutzuur thuis kom, krijg ik vast klappen. En ik heb geen geld meer om nieuwe te kopen.

— Hoeveel moest je van dat goedje meebrengen, kleine meid?

Het meisje scheen even te aarzelen, er kwam een schuwe, verlegen trek op haar gezicht, en scheen in zich zelf te overleggen, of zij er goed aan zou doen op die vraag te antwoorden.

Toen kwam er aarzelend uit:

— Vader had mij gezegd om acht maatjes mee te brengen, mijnheer.

— En je moeder, kleintje?

— Een moeder heb ik niet, mijnheer.

Raffles richtte zich op en keek Brand met ernstige blik aan.

Toen nam hij het kind bij de hand en ging met haar de winkel binnen.

De winkelier had het toneeltje door de ruit van de deur heen gadeslagen, blijkbaar nieuwsgierig, hoe het zou aflopen.

— Gij hebt dit kind acht maatjes zoutzuur verkocht? vroeg Raffles, terwijl hij voor de toonbank ging staan. Mag dat aan een kind?

De man krabde zich even achter de oren en zei toen:

— Ik geloof niet, dat de verkoop van zoutzuur verboden is, want fotografen en vernissers gebruiken het zeer veel.

— Maar dit kind? vroeg Raffles, op het meisje wijzend, dat schuw naar hem opkeek.

— Wel, mijnheer, dat kind zal het wel niet zelf gebruiken, antwoordde de winkelier. Zij komt het voor haar vader halen.

— Het is goed, zei Raffles kortaf. Wees zo goed haar nogmaals de gevraagde hoeveelheid te geven. Ik zal het betalen.

Er werd opnieuw een fles met de bijtende vloeistof gevuld. Raffles betaal-

de en verliet met het kind de winkel, waarvoor Brand hem stond op te wachten.

— Breng het nu maar gauw naar huis, zusje, zei Raffles vriendelijk, en laat het niet nogmaals vallen.

Het kleine ding knikte de vriendelijke heer dankbaar toe, klemde de fles in haar schortje, en snelde weg.

Raffles gaf Brand een wenk en beiden liepen het kind op enige afstand na, zonder haar uit het oog te verliezen.

Het meisje liep Maiden Lane geheel af, tot het de Bedfordstreet bereikte, waar zij een oud en tamelijk bouwvallig huis binnenging.

Snel staken Raffles en Brand de straat over en noteerden het nummer van het huis in hun agenda.

Geruime tijd bleef het tweetal zwijgen, tot Raffles eindelijk hoofdschuddend opmerkte:

— Bijna een liter zoutzuur. Ik begrijp er niet veel van. Waarvoor kan men dat in 's hemelsnaam anders nodig hebben, dan voor...

Hij beëindigde de zin niet, maar trok Brand snel mee, die niet begreep waarom de ogen van zijn vriend zulk een wonderlijke glans hadden gekregen.

Tien minuten later traden zij beiden de winkel van de drogist weer binnen.

De man herkende hen en toonde zich min of meer ongerust.

Maar Raffles, die een goed gelaatkundige was, had hem met een paar woorden gerustgesteld.

— Ik ben niet van de politie, zei hij glimlachend. Gij hebt niets van mij te vrezen. Ik wilde alleen maar weten of dat kleine meisje weleens meer van dat soort dingen bij u komt kopen.

— O ja, herhaaldelijk. Wat haar vader er mede doet, mag joost weten, zij haalt hars, ammoniak, zoutzuur, en nog wel andere dingen bij mij.

— Dank u zeer, mijnheer. Meer wilde ik niet weten, zei Raffles kalm. En geef mij nu wat scheerzeep en lotion.

Even later hadden beide vrienden de winkel verlaten en liepen zwiingend naast elkander voort.

Eindelijk hief hij het hoofd op en zei:

— Ik weet niet, wat het is maar ik houd het er voor, dat de vader van dat kleine ding al dat scherpe bijtende goed niet voor een doel koopt, dat het daglicht kan verdragen.

— Maar mijn hemel, Edward, riep Brand lachend uit. De man kan wel graveur zijn. Die hebben immers zoutzuur nodig voor het uitbijten van hun zinken en koperen platen?

— Ongetwijfeld, hernam Raffles onverstoorbaar, maar geen hars en ook geen ammoniak. En bovendien zijn zij zuinig met hun zoutzuur, dat zij meermalen kunnen gebruiken. Heb je er wel eens over gedacht, wat er door de combinatie van die drie verschillende stoffen gevormd wordt? Of liever, waartoe die gebruikt worden?

— Neen, antwoordde Brand. Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik daarover niet heb nagedacht.

— Nu je weet net zo goed als ik, dat, onder meer, zoutzuur gebruikt wordt bij het vervaardigen van helse machines en bommen, evenals ammoniak.

— En hars? vroeg Brand.

— Hars dient om de vloeistof in een of andere bus of ander vaatwerk van de lucht af te sluiten, of ook wel om een electrisch element tegen de invloed van de lucht te beschermen. Als je wel eens de batterij van je zaklantaarn hebt bekeken zul je gezien hebben, dat het element zelf door een laag hars bedekt is.

Brand keek zijn vriend enigszins verbaasd aan en zei toen:

— Alles goed en wel, maar toch lijkt mij die redenering nogal gewaagd. Ik blijf er bij, dat het helemaal niet zeker is, dat de man al die dingen gebruikt voor het doel, dat jij hem toeschrijft.

— Ik ben er ook niet zeker van, hernam Raffles kalm. En daarom zal ik het eens gaan onderzoeken.

Brand zei niets.

Hij had grote eerbied voor de kennis, de bijna universele bekwaamheid en het helder inzicht van zijn vriend.

Menigmaal had hij een van diens hypothesen als onmogelijk beschouwd, die

toch naderhand door de feiten bevestigd werden.

Hij maakte dan ook geen verdere tegenwerpingen, ook al, omdat hij wel begreep, dat dit toch niet zou helpen: wat John Raffles zich eenmaal had voorgenomen, volbracht hij.

De vrienden waren al pratende weer in de buurt van de Beakstreet gekomen, en liepen langs het bankgebouw, wierpen onwillekeurig een blik op het huis schuins er tegenover, dat aan Raffles toebehoorde en waarin hij en zijn vriend gedurende een paar weken, als kunstenaars verkleed, het bankgebouw en zijn bewoners in het oog hadden gehouden.

Op dat ogenblik kwam er een oude vrouw de deur uit, die schuins de straat overstak.

Het oude mens sloeg geen acht op de beide naderende heren, maar dezen letten des te meer op haar.

Raffles stootte Brand aan, zonder zijn blik van het gelaat van de vrouw af te wenden.

Toen zij haar voorbij waren, vroeg de Grote Onbekende op zachte toon:

— Heb je haar herkend, Charles?

— Om je de waarheid te zeggen, zou ik zeker niet op haar gelet hebben als je me niet op haar attent had gemaakt, antwoordde Brand glimlachend.

— Het is de oude werkster, die wij vanochtend op de zolder hebben gezien.

— Wat vind je daar voor bijzonders in? vroeg Brand.

— O, niets, antwoordde Raffles onverschillig.

Juist op dat ogenblik reed er een lege taxi voorbij.

Tot verbazing van Brand riep Raffles de chauffeur aan en gaf de man het adres van de villa in Cromwellstreet op.

— Waartoe die plotselinge haast? vroeg Brand lachend.

— Ik wil gauw thuis zijn, omdat wij ons aanstonds moeten verkleden en weer naar onze waarnemingspost teruggaan.

— Waartoe? vroeg Brand verbaasd. Het is aanstonds donker en dan kunnen we immers toch niets meer zien.

— Het antwoord op die vraag zal je wel gegeven worden, als we daar zijn, antwoordde Raffles.

Binnen enkele minuten stopte de auto voor het hek van het huis.

De beide vrienden verkleedden zich in allerijl, verlieten het huis, namen opnieuw een taxi en bevonden zich enkele minuten later weer voor het huis tegenover de bank.

Zij klommen snel de trappen op naar de zolderverdieping, waar Raffles zijn zaklantaarn te voorschijn haalde en het slot van de deur nauwkeurig bekeek.

Brand vroeg zich af, wat de Grote Onbekende wel dacht. Wat vermoedde hij? Wat vreesde hij?

De jongeman zou het spoedig weten.

Raffles richtte zich overeind, en zei:

— Mijn vermoedens worden bevestigd. Jouw oude werkster is een spion, Charles.

— Waaruit maak je dat op? vroeg de ze.

— Omdat deze deur op behendige wijze geforceerd is, en omdat men de kamer doorsnuffeld heeft. Het is een groot geluk, dat we er geen enkel snippertje papier hebben achtergelaten, noch een enkel voorwerp, dat ons zou kunnen compromitteren. Althans niet op een plek, die Ann Brunt zou kunnen vinden.

— Ann Brunt, herhaalde Brand verbaasd. Je gelooft dus, dat...

— Ik geloof 't niet alleen, maar ben er integendeel zeker van, dat die zogenaamde werkster niemand anders is geweest, dan onze oude tegenstandster, miss Ann Brunt, een van de bekwaamste vrouwelijke detectives, zo niet de bekwaamste van Scotland Yard. Een vrouw, die wel tien Baxters waard is.

— Je vermoedt dus, dat zij het geweest is, die deze deur met geweld geopend heeft?

— Niemand anders kan het geweest zijn.

Bovendien is de deur niet met geweld geopend, zoals jij zegt maar door een zeer vaardige hand en met uitstekende instrumenten. En daar een inbreker waarschijnlijk niet overdag een onnozel zolderkamertje met zijn bezoek zal vereren, zo blijft alleen de mogelijkheid,

dat die oude vrouw het gedaan heeft, dezelfde oude vrouw, die ons met zoveel belangstelling achterna keek, toen wij vertrokken.

— Maar als dat waar is, Edward, dan zou Ann Brunt iets moeten vermoeden.

— Dat zal zij dan ook wel doen. Wie weet is zij door een of ander toeval op ons spoor gekomen. En als een vrouw als Ann Brunt argwaan gaat koesteren, dan, wee degene, wien die argwaan geldt.

— En je zegt, dat ze hier binnen is geweest?

— Er is niet aan te twifelen. Ik kan duidelijk zien, dat het slot door een vreemde hand geopend is.

Raffles haalde zijn sleutel te voorschijn en opende de deur.

Schijnbaar was er niets veranderd in de kamer, toch ontdekte het scherpe oog van de Grote Onbekende onmiddellijk, dat hier een vreemde was geweest, hier aan een stapeltje muziek, dat ternauwernood enige millimeters verschoven was, daar in een plooi in het gordijn voor het raam, die anders viel dan enige uren geleden.

Raffles schudde glimlachend het hoofd en zei:

— Nu, veel kan zij in ieder geval niet gevonden hebben.

— Zou ze weten, wie de bewoners werkelijk zijn?

— Dat komt mij zeer onwaarschijnlijk voor, want wij zijn steeds uiterst voorzichtig geweest.

— Maar als dat allemaal zo is, Edward, dan dunkt het mij heel gevaarlijk om hier te blijven.

— Oho, zo ver zijn wij nog niet, riep Raffles lachend uit. Zij kan argwaan koesteren, maar zij heeft nog volstrekt geen zekerheid.

Hij trad op de vioolkist toe en opende ze.

Onmiddellijk zag hij aan een van de werveltjes, die de strijkstok op zijn plaats vasthielden, en dat enigszins verdraaid was, dat de indringster ook deze vioolkist geopend had.

— Dat is lelijk, merkte hij zacht op.

Ik weet, dat Ann Brunt zelve niet onverdienstelijk viool speelt en verstand heeft van instrumenten. Zo zal het haar waarschijnlijk wel verbaasd hebben, dat zich in dit armoedig zolderkamertje een zo kostbare viool bevindt, die onder kenners minstens vijfhonderd pond sterling waard is.

— Wel, misschien denkt zij, dat het instrument gestolen is, merkte Brand nu enigszins ongerust op.

HOOFDSTUK III

EEN GESPREK EN EEN ONTDEKKING

Op dat ogenblik kraakte de zoldertrap onder voorzichtige voetstappen.

Het geluid was door de openstaande deur duidelijk waarneembaar.

Raffles legde zijn hand op de arm van zijn vriend en keek hem met een zonderlinge blik aan.

Daarop sloot hij zacht de deur, en ging op een stoel bij het raam zitten, zodat hij met de rug naar het licht toe zat.

Even later naderden voetstappen de deur en daarna werd het stil.

Raffles stond op, sloop op de punten van zijn voeten naar de deur en open-

de deze plotseling.

Hij stond tegenover de oude vrouw, die hij ongeveer drie kwartier geleden op het trottoir was tegengekomen.

Een ogenblik keken beiden elkander strak aan.

Toen sloeg het oude mens dadelijks de ogen neer, die het volgende ogenblik weer in fijne rimpeltjes te zamen waren getrokken.

— Wat is er? Zoekt gij iets of iemand moedertje? vroeg Raffles tenslotte op sulkerzoete toon.

De vrouw scheen te aarzelen.

Toen zei zij op weifelende toon:

— Ik kwam vragen of u misschien werk voor mij hebt. Ik werk twee dagen hier beneden en...

— Zo... zo... dat is niet slecht, riep Raffles vrolijk uit. Ik kan wel zien, dat het u daarbij voor de wind gaat, te oordelen naar de mooie gouden ring, die gij aan uw vinger hebt.

De oude vrouw wierp een snelle blik op de ring, die zij aan haar rechterhand droeg en het volgende ogenblik schoot er een felle straal uit haar ogen, maar die niet onopgemerkt bleef en de ring verdween vliegensvlug in de zak van haar rok.

— Een vergeetachtigheid van mij, mijnheer, zei zij haperend. Die ring is niet van mij, maar van mijn zuster, die ik voor haar moest naar de juwelier brengen om gerepareerd te worden.

— Ja, ja, ik zie het al, antwoordde Raffles luchtig. Maar wilt gij niet binnenkomen? Ik verbeeld mij dat gij op het punt stond aan te kloppen.

— Ja, ik was werkelijk van plan te vragen of gij geen werk voor mij hebt, mijnheer.

— Wist gij dan niet, dat wij uit waren? vroeg Raffles langs zijn neus weg.

— Wel, hoe zou ik dat geweten hebben? vroeg het vrouwtje met geveinsde verbazing.

— Nu, bijvoorbeeld, omdat gij ons drie kwartier geleden hebt zien weggaan, antwoordde Raffles kalm.

— Dat is waar, dat was ik geheel vergeten, hernam de oude vrouw. Maar om op mijn verzoek terug te komen, mijnheer wilt gij van mijn diensten gebruik maken? Ik ben met een paar shillings in de week tevreden en wil daarvoor iedere ochtend uw kamer in orde maken, zodat gij het zelf niet behoeft te doen. Gij kunt dan al uw tijd besteden aan de studie op uw viool.

— Mooi instrument, vindt u niet? vroeg Raffles plotseling.

— Ja, mijnheer prachtig.

Het zwijgen dat op deze woorden volgde, was pijnlijk.

Ann Brunt — want inderdaad was zij het en niemand anders — begreep, dat zij een grote flater begaan had.

Raffles van zijn kant wist, na deze

slimme zet, waaraan hij zich te houden had en ging er niet verder op door.

Hij wist nu, wat hij weten wilde.

Op gemaakt vriendelijke toon gaf hij, te kennen zich op dat ogenblik niet de luxe van een werkvrouw te kunnen veroorloven, maar beloofde aan haar te zullen denken.

Ann Brunt deed langzaam een paar stappen achteruit, totdat zij de deur weer bereikt had.

Een bos van woede en zelfverwijt kleurde onder de laag schmink haar wangen.

Zij begreep maar al te goed dat zij doorzien was en besefte dat zij, zelfs al ware zij opgewassen tegen de beide mannen, op het ogenblik niets zou kunnen doen.

Zij deed dus het enige, wat er in dit geval te doen overbleef, dat wil zeggen, zij blies de aftocht.

De deur viel achter haar dicht en het laatste wat zij hoorde, was het ingehouden lachje van de jongste der beide artiesten.

Raffles wachtte totdat hij de slepende voetstappen van het oude mens niet meer hoorde en wendde zich toen glimlachend tot Brand.

— De eerste ronde is in ieder geval voor ons, denk je ook niet?

— Ik zou het wel zeggen, antwoordde Brand, die moeite had niet in lachen uit te barsten. Wat liep zij er lelijk in. Want dat we werkelijk met Ann Brunt te doen hebben, is duidelijk.

— Maar nu zul je het toch met mij eens zijn, Edward, dat de grond onder onze voeten wel wat warm wordt.

— Het enige wat ik erken is dat we haast moeten maken, en dat we ons plan iets vroeger moeten ten uitvoer brengen dan oorspronkelijk ons voornemen was. Maar opgeven doe ik het niet, voor geen tien Ann Brunts.

— Zou zij het huis laten bewaken?

— Best mogelijk. Laat zij haar gang gaan. Dan verwijderen wij ons door de geheime gang.

— En als zij die vindt?

— Die vindt zij niet.

— Ben je daar zo zeker van?

— Volkomen zeker. De benedenste

verdieping is op het ogenblik zoals bijna steeds onbewoond en de ingang naar de kelder is zo goed verborgen, dat niemand die zal vinden, die hem niet kent. Maar voor wij onze zaken met de bank regelen, wil ik mij overtuigen van de aard der werkzaamheden van dat heerschap, wiens dochttertje wij vanmiddag gesproken hebben. Kom mee, Charles. En avant.

Toen zij de zoldertrap afgingen, troffen zij op het portaal, de oude werkvrouw aan, die daar druk bezig was met het schrobben van de vloer.

De beide vrienden daalden snel de trappen af, verlieten het huis en lieten zich in een taxi tot dicht bij hun huis in Cromwellstreet brengen.

Toen zij thuis kwamen begaf Raffles zich naar zijn kamer en wierp zijn vermomming af.

Brand was hem gevolgd, nieuwsgierig naar de plannen van zijn vriend.

— Haal eens een werkpak en een pet van de beampten der gemeentelijke gasfabrieken uit de kast, Charles, als ik je verzoeken mag, zei Raffles, die reeds voor zijn kaptafel had plaats genomen en nu bezig was zijn gelaat een algehele verandering te laten ondergaan.

Brand opende de uitstekend verborgen deur van de geheime garderobe en haalde er het verlangde uit, en in no time had Raffles zich geheel vermomd, zodat zelfs Brand moeite had zijn vriend te herkennen.

Uit een hoek van de kast werd een tas met gereedschappen gehaald en toen Raffles zich de pet op het hoofd drukte, leek hij in alles op een gemeentewerkman.

— Kom je gauw terug? vroeg Brand.

— Ik hoop binnen enkele uren weer terug te zijn, antwoordde Raffles. Maar je hoeft je niet ongerust te maken, want ik denk mij volstrekt niet in gevaar te begeven.

Raffles verliet de villa door het park en de deur in de muur en liep met snelle schreden naar de Bedfordstreet, naar het huis waar hij het kleine meisje een paar uur geleden had zien binnengaan.

Raffles trok aan de bel, waarop een haveloze vrouw de deur opende.

Raffles trad meteen binnen en zei:

— Ik kom van de gasfabriek, vrouwtje.

— Om wat te doen? vroeg de vrouw tamelijk onnozel. Wij hebben niemand besteld.

— Best mogelijk dat gij het niet gedaan hebt, maar dan is het een andere bewoner van dit huis geweest. Ik kom naar een lek zien.

De vrouw haalde de schouders op en zei:

— Ga je gang, maar bij mij is zeker geen lek.

— Op welke verdieping woont u?

— Ik woon in het benedenhuis.

— Nu dan zal ik daar maar beginnen, antwoordde Raffles.

Hij sloot de voordeur en volgde de vrouw.

Deze opende de deur van een tamelijk goed gemeubeld vertrek dat naar de keuken leidde.

Hij onderzocht een voor een met bekwame spoed de kookstellen en gaspijpen en verzekerde toen, dat alles in orde was.

Hij wierp zijn zak over de schouder en ging de trap naar de eerste verdieping op.

Hij liep kalm door tot hij de zolder bereikt had, daar hij wel begreep, dat de vader van het meisje zijn werk zeker zo veel mogelijk in het geheim zou uitvoeren.

Op de zolder was het donker, maar op enige afstand meende Raffles een flauw schijnsel over de vloer te zien spelen, dat blijkbaar van onder een slecht gesloten deur te voorschijn kwam.

Raffles ging op de bovenste trede van de trap zitten en trok zijn rubber overschoenen aan, opdat het hem mogelijk zou zijn, onhoorbaar over de houten vloer te lopen.

Hij ontstak een kleine lantaarn van het model zoals vele gemeentewerklieden die gebruiken en bij het licht daarvan kon hij zien, dat er verscheidene deuren op de zolder uitkwamen, die groter bleek te zijn, dan hij eerst vermoedde.

Zonder enig gerucht te maken, open-

de hij een voor een 'n paar deuren, die bleken te behoren bij leegstaande en ongemeubelde kamertjes.

Ten slotte kwam hij bij een deur, die half aanstond.

Raffles liet het schijnsel van zijn lantaarn naar binnen vallen.

Het viel precies op een klein ijzeren ledikant, en op de blonde lokken van het kleine meisje, dat diezelfde namiddag zijn pad gekruist had.

Raffles bleef even staan om een blik op het onschuldige gezichtje van het slapende kind te werpen.

Toen trok hij de deur zacht dicht en ging verder.

Het lichtschijnsel bleek onder de reet van de volgende deur te komen.

Met de grootste behoedzaamheid draaide Raffles de knop van de deur om, die langzaam open ging.

Het licht bleek afkomstig te zijn van een kleine olielamp, die aan een kram in een zeer smal portaal hing, hetwelk gevormd werd doordat het huis hier een weinig voorbij het volgende huis uitsprong.

Raffles doofde zijn lantaarn, daar hij nu genoeg licht had en liep de smalle gang ten einde, tot hij de tweede deur bereikt had.

Plotseling bleef hij staan.

Een zacht tikkend geluid, gelijkend op dat van een klok, maar sneller, bereikte zijn oor.

Raffles vroeg zich af, waardoor dit geluid teweeg gebracht kon worden.

Toen zette hij vastbesloten zijn zak met gereedschappen op de grond en haalde er een boor uit, voorzien van een groot wiel met een kruk en een soort kolf, bestemd om tegen de schouder te worden gedrukt.

Hij zette het scherpe boorstaal tegen het paneel van de deur en door een paar slagen aan de kruk van het wiel had hij, zonder dat zulks ook maar het minste gerucht maakte een zuiver rond gat van bijna een duim doorsnede in het paneel van de deur geboord.

Raffles deed de boor weer in de zak en bracht daarop het oog voor het gat dat hij zoëven geboord had.

Zijn blik viel in een tamelijk helder

verlicht vertrek.

Blijkbaar was het een schoenmakers-werkplaatsje, te oordelen naar een aantal leesten en een paar dozijn, half of heel versleten schoenen, die in het vertrek verspreid lagen.

Maar de bewoner van dit kamertje hield zich op dit ogenblik met heel iets anders bezig dan met schoenlappen.

Hij zat voor een kleine tafel, waarop de lamp een helder licht wierp en was met ingespannen aandacht bezig met de vervaardiging van iets, dat er op het eerste gezicht uitzag als het mechanisme van een huisschel.

Het toestel bestond uit twee met groen geïsoleerd koperdraad omwikkelde klossen, een klein anker van ijzer en een droog element waarmede het door middel van dik koperdraad verbonden was.

Op de hoek van de tafel stond een ledige beschuit bus, die op de helft was afgeknipt.

Op een plank aan de wand stond het ding, hetwelk het tikkend geluid teweeg bracht.

De man die voor de tafel zat, stak er met het hoofd nauwelijks boven uit, ofschoon hij op een hoge tabouret gezeten was.

Klaarblijkelijk was hij, als hij op de vloer stond, niet groter dan hoogstens een meter twintig.

Deze dwerg had kort afgesneden vuurrood haar, dat in een punt over zijn laag voorhoofd tot dicht boven zijn wenkbrauwen afdaalde, die zich welfden boven twee ogen van een zeldzaam lichte kleur.

Het gelaat, hoewel van een buitengewone schranderheid getuigend, was spits en boosaardig als van een vos, en geheel glad geschoren.

De zonderlinge bewoner van dit vertrek scheen voor niets anders oog en oor dan voor zijn werk te hebben, want geruime tijd kon Raffles hem ongestoord bespieden.

Hij zag hoe hij enige vloeistoffen mengde, een zakje met een giftiggekleurd poeder er in leeg schudde, en toen een en ander zorgvuldig wegsloot in een muurkistje, waarvan hij de deur op

slot draaide en de sleutel bij zich stak.

Hij zag ook hoe het gedrochtje ijverig met zijn vijltjes en kniptangen aan het werkstuk op de tafel knutselde en nu en dan ophield om zich grinnikend in de handen te wrijven.

Ten slotte begreep Raffles dat het niet verstandig zou zijn, hier nog langer te blijven, als hij niet wilde, dat hij ontdekt zou worden.

Hij haalde uit zijn gereedschaptas een schijfje hout, dat juist de omvang had van het uitgeboorde gat, duwde dit voorzichtig in de opening, na de randen met wat sterke kleefstof besmeerd te hebben en verwijderde zich, zoals hij gekomen was.

Aan de vrouw die hem de deur geopend had, verzekerde hij, dat het lek gerepareerd was, en het volgende ogenblik stond hij weer op straat.

Toen hij thuiskwam begaf hij zich naar zijn slaapkamer om zich van zijn vermomming te ontdoen.

Brand wachtte tot zijn vriend zich weer op zijn gemak had gesteld en vroeg toen nieuwsgierig:

— En was je wantrouwen gegrond?

— Ja, Charles, antwoordde Raffles eenvoudig. De vader van onze kleine meid is niet meer of minder dan een anarchist, of zo iets — ten minste als hij geen gewone krankzinnige is, en dat laatste geloof ik niet, te oordelen naar de bijzonder schrandere uitdrukking van zijn gelaat. Maar ja, ook idioten doen soms verstandige dingen.

Daarop deelde Raffles Brand alles mede wat hij gezien had.

— Dat is dus een schoenmaker, die in zijn vrije tijd bommen vervaardigt, riep Brand eindelijk uit.

— Of omgekeerd, zei Raffles. Maar hoe het ook zei, de man maakt op het ogenblik een helse machine.

— Heb jij enig denkbeeld van het doel? vroeg Brand.

— Daaromtrent kan ik je niets zeggen, amice. Ik denk echter wel, dat de man geheel voor eigen rekening werkt, want de leden van een bende bereiden meestal hun bommen gemeenschappelijk.

— Nu, in ieder geval is je veronderstelling bewaarheid, zei Brand. Maar zou je er niet verstandig aan hebben gedaan, de politie op hem af te sturen? Wie weet welk een ontzettend voorname hij koestert.

— Als ik ook maar geen verstand van helse machines heb, dan zou ik zeggen, dat het toestel, waaraan die man op het ogenblik bezig is, niet tot over een paar dagen gereed kan zijn.

Ik wil daarmee nog even wachten.

Brand schudde het hoofd.

— Ik hoop, dat je niet in die verwachting bedrogen wordt, zei hij. Want het zou ontzettend wezen als die man wie weet welke aanslag kan plegen, terwijl wij bij machte geweest waren, die te verhinderen.

— Stel je gerust, amice zover zal het niet komen, hernam Raffles. Ik beloof je, dat ik dat zal weten te verhinderen.

HOOFDSTUK IV

DE INBRAAK

De volgende dag was voor de stoutmoedige onderneming van de Grote Onbekende vastgesteld.

Raffles en Brand hadden een gedeelte van de dag doorgebracht op hun waarnemingspost en meenden nu voldoende op de hoogte te zijn van de inrichting van de bank, zowel als van de

gewoonten van de firmanten Pankhurst en Slowley, om het plan te kunnen wagen.

De sleutels, vervaardigd naar de afdrukken, welke Raffles onder zijn vermomming van kolonel Fitzmaurice had kunnen maken, lagen gereed; hij had ze zelf met de uiterste zorgvuldigheid

in de geheime werkplaats terzijde van het onderaardse laboratorium vervaardigd.

Om elf uur in de avond hadden de beide mannen nogmaals met het elektrische wagentje in de geheime tunnel geëxperimenteerd en alles in de beste orde gevonden.

Op verschillende plaatsen waren de mijnen aangelegd, waarvan de ontploffing de tunnel over een grote afstand geheel zou vernietigen.

Het was twaalf uur, toen de beide vrienden gereed waren met hun verkleeding.

Zij waren beiden gestoken in de uniform van politie-agent.

Zij voorzagen zich van hun elektrische zaklantaarns, een kleine zak, gevuld met geperfectioneerde inbrekerswerktuigen, een halfmasker, een paar revolvers, handboeien en een bedwelmend middel.

Juist te middernacht verlieten zij, wederom door het park gaande, het huis.

Langzaam wandelden zij naar de Beakstreet, die zij omstreeks een half uur later bereikten, en waar zij het bankgebouw in diepe duisternis gehuld vonden.

Slechts voor één enkel venster glom een klein lichtje, afkomstig van de lamp van de nachtwaker, die gewoon was in de vestibule op en neer te lopen en die duchtig gewapend was.

Zij liepen eerst het gebouw voorbij, keerden toen snel op hun schreden terug, sloegen een kleine zijstraat in en bereikten een lage muur, die zij in een ommezen waren overgeklimmen.

Zij bevonden zich nu in een kleine tuin, aan de achterzijde van het bankgebouw.

De achtergevel was geheel donker.

— Wordt deze zijde van het gebouw dan in het geheel niet bewaakt? vroeg Brand op fluisterende toon.

— Ja zeker. In de grote ronde hall, die overdag licht ontvangt door vensters die op de tuin uitzien, is altijd een tweede waker aanwezig, maar die gordijnen zijn op het oogenblik dichtgetrokken, zodat we het schijnsel van zijn lantaarn niet kunnen zien. Wij hebben

echter niets met hem te maken. Wij moeten in het sousterrain zijn, waar de grote safe staat.

— Maar die is toch eveneens bewaakt? vroeg Brand.

— Zonder twijfel. Maar van die bewaker zullen wij ons spoedig weten meester te maken.

De beide vrienden waren nu de tuin geheel doorgelopen en bevonden zich nu tegenover een kleine deur, welke Raffles niet zonder enige moeite opende.

Hij moest zelfs zijn fijne cirkelzaag te baat nemen, die hem reeds zoveel diensten bewezen had, om van buiten af de schoten door te zagen van twee zware grendels, die de deur afsloten.

Door voorzichtig tasten met een zeer fijn ijzerdraad, had hij tevens ontdekt, dat er een elektrische draad dicht voor de drempel langs de deur liep; blijkbaar zou bij het openen van de deur een elektrische alarmschel overgaan.

Met behulp van een zeer fijn kniptangetje, dat hij onder de deur schoof, wist Raffles de verraderlijke draad door te knippen.

Het volgende oogenblik duwde hij de deur zacht open en de beide vrienden traden binnen.

Aanstands bleek het hun, dat zij goed gezien hadden: de deur bevatte aan de onderzijde een soort arm, die bij het openen tegen een metalen knop drukte, aldus contact maakte en een elektrische alarmbel deed overgaan.

De beide mannen deden hun maskers voor, sloten de deur, zonder deze echter op slot te doen, daar zij zich de terugtocht niet wilden afsnijden, ontstaken hun elektrische zaklantaarns, deden hun rubber overschoenen aan en begonnen hun gevaarlijke tocht naar de keldergewelven, waar zich de grote kluis bevond.

Zij bevonden zich op dit oogenblik in een vertrek, dat zeker in lange jaren geen dienst had gedaan, hetzij dan om wat in het archief op te zoeken.

Het vertrek bevatte nog een tweede deur die uitkwam op een smalle, donkere gang, waar nogmaals een deur moest worden geforceerd, waarop de beide inbrekers de straat volgden. Daarbij het

licht van hun lantaarns zoveel mogelijk dempend.

Van tijd tot tijd bleef Raffles staan en hield Brand met een gebaar van zijn hand tegen, om met grote aandacht te luisteren naar mogelijke geluiden.

Bij de voet van een betonnen trap gekomen, die blijkbaar naar de vestibule voerde, bleef hij opnieuw staan.

Boven hun hoofden waren onafgebroken de eentonige, voetstappen van een der bewakers te horen.

Met de uiterste behoedzaamheid sloot Raffles de zware ijzeren deur, die de trap aan de benedenzijde afsloot, waarna er van de voetstappen niets meer te horen was.

Bijna recht tegenover het ondereinde van deze trap bevond zich de kluisdeur.

Van deze deur bezat Raffles een sleutel, die hij behoedzaam in het slot stak, terwijl Brand hem bijlichtte.

Zonder enig gerucht te maken, draaide de sleutel in het slot rond.

Raffles greep de deur bij de stalen greep vast en trok haar zacht en langzaam naar zich toe.

Het stalen gevaarte draaide bijna onmerkbaar en geruisloos om haar goed geoliede hengsels.

Er ontstond een kier — eerst slechts enkele millimeters breed, daarna een paar centimeters, ten slotte enige decimeters.

De opening was nu zo groot, dat de beide mannen er zich door konden schuiven.

Zij hadden nu het licht van hun lantaarns geheel gedoofd, en bleven zo doodstil staan.

Toen bracht Raffles zijn mond vlak bij het oor van Brand en fluisterde nauwelijks hoorbaar:

— Er klopt iets niet. Ik meende stellig, dat de bewaker in dit voorvertrek op wacht zou zitten. Ik had mijn doek met chloroform reeds bij de hand. Hij is er echter niet, of hij moet in slaap zijn gevallen, maar dan zouden wij het licht van zijn lantaarns moeten zien.

— Wat is dit voor een vertrek? vroeg Brand op dezelfde wijze.

— Hier staan de lokettenkasten, het voorvertrek van de eigenlijke safe. Zij

is geheel van staal vervaardigd en bevat enige honderden loketten, waarin verschillende deposito's en eigendommen van klanten worden bewaard. De eigenlijke kluis staat in het volgende vertrek, maar ook van de tussendeur heb ik een sleutel in mijn zak. Laat ons eens binnengaan, maar wees voorzichtig en op alles voorbereid.

Raffles nam de sleutel uit het slot opdat men hen niet zou kunnen insluiten, en ging toen naar binnen, op de voet door Brand gevolgd.

Het was zo donker in dit stalen vertrek, dat zij niets konden onderscheiden.

Hier waagde Raffles het eindelijk zijn elektrische zaklantaarn te ontsteken, en zag dat het vertrek geheel verlaten was.

De wanden bestonden uit tientallen rijen loketten, en in een hoek stond een kleine tafel, waarvoor een rieten leunstoel was geplaatst.

Op de tafel stond een klein spiritus-toestel, dat blijkbaar bestemd was om water te koken voor koffie of thee.

Er naast lag een kleine houten pijp benevens een blikken tabaksdoos.

Raffles trad op de tussendeur toe, wenkte Brand om hem te volgen, haalde een tweede sleutel uit zijn zak en opende ook deze deur, nadat hij eerst zijn lantaarn gedoofd had.

Maar nog voor hij de deur enige millimeters geopend had, hield hij plotseeling op en bracht zijn mond zeer dicht bij het oor van Brand en fluisterde op gejaagde toon:

— Hoor jij niets?

Inderdaad, een zonderling snel tikken als van een wekker die van de wijs is, maar nauwelijks hoorbaar en als van zeer verre afstand komend, trof hun oor.

Brand keek zijn vriend vragend aan.

Diens gelaat was bleek en ernstig.

De Grote Onbekende die zijn zaklantaarns tot in alle hoeken liet spelen, wierp een onderzoekende blik door het vertrek en trad op het tafeltje toe, keek er onder, onderzocht ook de zitting van de stoel en schudde toen ongerust het hoofd, terwijl zijn ogen een gespannen uitdrukking kregen.

— Wat beduidt toch dat zonderlinge zachte tikken? vroeg Brand fluisterend, op zijn beurt aangegrepen door een ongerustheid, waarvan hij zich de aard niet wist te verklaren.

Toen ging Raffles met een vastberaden gebaar naar de deur, trok Brand naar zich toe en fluisterde hem in:

— Ik vrees iets zeer ernstigs. Wij mogen de man niet bedwelmen. Werp je onmiddellijk op hem en belet hem te schreeuwen. Ik zal hem wel binden.

Opnieuw werd het licht gedooft en opnieuw ging de deur zacht open.

Langzamerhand werd een lichtstreep zichtbaar, die hoe langer hoe breder werd, naarmate de deur zich verder opende, en de beide mannen konden nu een tamelijk, geheel van beton en staal vervaardigd vertrek zien, waar in de muur tegenover hen de kluisdeur van bijna twee meter hoogte, voor de helft ingemetseld was.

Voor deze deur stond een man, niet groter dan een kind met vuurrood haar, die met de rug naar de beide indringers stond toegekeerd en juist bezig was met inspanning van al zijn krachten de zware deur naar zich toe te trekken.

Stom van verbazing, veeleer nog dan van schrik stond Raffles dit schouwspel enige seconden gade te slaan, tot hem plotseling een licht scheen op te gaan.

Hij trok Brand bij de arm met zich mee en voor de dwerg voor de half geopende kluisdeur ook slechts één beweging had kunnen maken, had Raffles hem een doek om het hoofd geslagen, om zijn mond gebonden en stevig toegeknoopt.

Op hetzelfde ogenblik wierp Brand de dwerg op de grond, om hem de handen op de rug te binden.

Dit ging echter niet met meer moeite gepaard dan waarop hij gerekend had, want het mismaakte gedrochtje bleek ondanks zijn kleine lichaamsafmetingen, over veel fysieke kracht te beschikken.

Hij verweerde zich als een duivel en schopte woedend om zich heen.

Raffles moest Brand te hulp komen,

daar het kleine gedrocht zich bijna had losgerukt. Nu was zijn lot beslist.

Het volgende ogenblik waren zijn handen stevig gebonden, hij werd door de krachtige armen van Raffles van de grond getild en naar de loketenzaal gedragen, met niet meer moeite dan alsof hij een kind van enige maanden oud ware geweest.

Raffles zette hem op de stoel voor de tafel neer en keek hem nu goed in het gelaat, bij het licht van de thans ontstoken zaklantaarns.

— Dus toch een krankzinnige, mompeide hij tussen de tanden, terwijl hij de dwerg in de ogen keek, in de zonderling lichte ogen, die thans van een onheilspellend vuur schitterden en waarin de waanzin maar al te duidelijk glom.

Plotseling drong het geluid van het zachte tikken weer in de oren van de beide vrienden door.

Raffles begreep dat hij snel moest handelen.

Hij wendde zich tot Brand en zei op zachte toon:

— Ik weet waar dat geluid van afkomstig is. Ik heb het pas gisteren gehoord, en ik wist toen reeds dat ik het mijn leven niet zou vergeten. Het is de helse machine, waaraan ik die man gisteren heb zien werken.

— Grote goden, riep Brand verschrikt uit. Maar hoe is het mogelijk dat die man hier is? Zou hij de bewaker onschadelijk gemaakt hebben?

— Neen, Charles, antwoordde Raffles kort. Hij en de bewaker zijn een en dezelfde persoon. Ik vermoed dat wij hier te doen hebben met een van die krankzinnigen, die in het gewone leven zich zeer normaal kunnen voordoen. De man heeft waarschijnlijk jaren lang met het idee fixe rondgelopen, dit bankgebouw in de lucht te laten vliegen. Dat was toch immers je plan, zei hij plotseling tot de dwerg, terwijl hij hem strak aankeek.

Een dof gerochel kwam onder de doek uit.

Het maakte een afschuwelijke indruk, als van iemand die op het punt staat te verdrinken. En toch was het aan de uitdrukking van de ogen van het klei-

ne monster te zien, dat hij slechts grijnsalachte.

Toen knikte hij enige malen snel achter elkaar bevestigend met het hoofd.

— Ik dacht het wel, mompelde Raffles. Het noodlot heeft gewild, dat ik deze bewaker nooit van tevoren gezien heb. Slechts het toeval heeft mij op zijn weg gebracht, en nu is het misschien te laat.

Raffles trad op de dwerg toe en rukte hem de doek van de mond.

— Waar is de bom verborgen? vroeg hij op dreigende toon.

De dwerg keek hem een ogenblik met zijn zonderling lichtende ogen aan en barstte toen in zulk een schrill, waanzinnig lachje uit, dat Brand een huivering langs zijn rug voelde lopen.

Toen klonk een stem als van een kind:

— Zoek het maar, meneertje, zoek het maar. Je kunt het vinden in een van de zeshonderd loketten hier. Maar weet je wel, dat ze alle met een geheim slot gesloten zijn? Hi, hi, hi!

Ontzetting greep Raffles aan.

Hij besepte dat iedere volgende seconde hem noodlottig zou kunnen worden.

Hij trok zijn revolver en zette het wapen op de borst van de dwerg.

— Je wilt dus niet zeggen, waar die helse machine zich bevindt? herhaalde hij dreigend.

— Nooit, riep de dwerg woest. Denk je soms dat ik bang ben voor die revolver? Schiet me maar dood. 't Kan me niet schelen. Straks ben jij ook dood! Allemaal dood... dood... dood...

Raffles stak de revolver weer op.

Hij begreep wel, dat deze man geheel onverschillig voor de dood was, ja, die zelfs zocht.

En tegelijkertijd zag hij wel in, dat het onmogelijk zou zijn, te trachten van deze zeshonderd loketten het juiste te vinden, waarin zich de helse machine bevond, alvorens zij zou ontploffen.

Zijn besluit was snel genomen.

— Wij moeten de zaak opgeven, Charles, zei hij op korte toon. Ons leven staat op het spel. Wij hebben hier reeds al te lang vertoefd. Ieder ogen-

blik kan die helse machine ontploffen. Ga mee.

— Maar die ongelukkige, riep Brand uit, terwijl hij op de dwerg wees. Wij kunnen hem toch niet onder het instortende puin laten begraven?

— Hij verdiende het eigenlijk wel, zei Raffles kort. Maar ik moet bedenken dat de man waanzinnig is en ontoerekenbaar.

Hij trad op de dwerg toe en greep hem vast.

Maar het monster scheen te hebben begrepen wat hem wachtte.

Hij sprong van de stoel, dook onder Raffles door, rukte de deur open en was het volgende ogenblik in de duisternis verdwenen, onder het uiten van zijn schrill lachje.

Raffles en Brand verloren geen tijd met het opsporen van de dwerg.

Zij brachten hun uniform weer wat in orde, gingen op hun beurt het vertrek uit, openden de deur aan het ondereinde van de betonnen trap en liepen deze snel op.

In de vestibule trad de bewaker hen met de lantaarn in de hand tegemoet.

Tot Raffles' grote verbazing, scheen de man volstrekt niet verwonderd te zijn, dat hij twee agenten zag.

— Iets ontdekt, mannen? vroeg hij fluisterend.

— Iets ontdekt? herhaalde Raffles met een zonderlinge glimlach. Of er iets ontdekt is, vraagt ge? Dat zou ik menen.

— Vertel het dan maar spoedig aan de brigadier, die voor de deur staat, zei de bewaker, terwijl hij de beide agenten voorging naar de straatdeur en deze met behulp van een sleutel opende.

De verbazing van Raffles en Brand nam ieder ogenblik toe.

Want voor de deur stonden, in de schaduw van het portiek, twee agenten op post, beiden gewapend.

De bewaker, die hen gevolgd was, fluisterde:

— Deze mannen zeggen, dat zij al iets ontdekt hebben, brigadier.

De man keek Raffles verbaasd aan.

— Wie ben jij? riep hij uit. Jullie waren toch niet bij de zes man, die zijn

meegegaan?

— Neen, zei Raffles, die onmiddellijk het gevaar beseftte, waarin hij verkeerde. Maar Miss Ann Brunt heeft nog om twee mannen versterking geseind.

— O, zit de zaak zo in mekaar, zei de brigadier. Er is dus nieuws?

— Zeer groot en zeer ernstig nieuws, zei Raffles haastig, terwijl zij de vestibule weer binnentraden.

— Maar waar blijft miss Brunt? vroeg de brigadier. Zij is immers ook beneden?

Raffles greep de brigadier bij de arm en schudde hem heftig heen en weer.

— Beneden, zegt gij? herhaalde hij, terwijl het zweet hem op het voorhoofd kwam. Waar dan? Voegde hij er bijna schreeuwend aan toe.

— Moet jij me dat vragen? riep de brigadier, die op zijn beurt ongerust werd, door de toon waarop Raffles zijn vraag gedaan had. Weet jij dan niet, dat zij Raffles zou trachten in zijn kraag te grijpen? Wij verwachtten zijn komst hier voor deze nacht of voor morgen en zij hoopte hem te snappen in of bij de safe. Heb je hem zelf dan niet gezien? Wat is dan wel dat grote nieuws, man?

— Wat het nieuws is? brulde Raffles. Luister... Maar op dit ogenblik werd er beneden in het huis met geweld een deur dicht geslagen.

Dadelijk klonk daarop een gillend gelach.

Raffles begreep direct wat er gebeurd was.

Waarschijnlijk was Ann Brunt, die de openstaande deur en de doorgesneden draad had ontdekt, door de gang naar de safe geslopen. Ook daar had zij de deur geopend gevonden: zij was naar binnen gegaan en de dwerg, die haar in het donker was nageslopen, had de zware deur achter haar in het slot gegooid.

Dit alles schoot Raffles in één ogenblik door het brein.

Hij begreep dat de jonge vrouwelijke detective een ontzettende dood zou sterven als hij nog langer talmde.

Hij moest en zou haar redden.

Zij was nu niet meer de tegenstand-

ster die hem als een wild dier achtervolgde, maar de weerloze vrouw. En zijn ridderlijkheid gebod hem die vrouw te redden, zelfs op gevaar van zijn eigen leven.

Hij stormde de trap af, op de voet gevolgd door Brand en de beide agenten, die niets begrepen van wat er gebeurd was.

Toen zij de betonnen trap waren afgedaald, zagen zij de dwerg met potserlijke sprongen voor de dichte deur van de safe heen en weer dansen, gillen en schreeuwen.

Raffles' plan was spoedig gemaakt.

— Luister, zo zei hij tot de brigadier, terwijl hij tegelijkertijd de dwerg met ijzeren vuist in de nek greep. Dit monster is een van de drie bewakers van de bank; overtuig u daarvan bij de hoofdbewaker in de vestibule. De man is waanzinnig en heeft in een van de zeshonderd loketten van de safe een helse machine geplaatst, die onmogelijk te vinden is, en die ieder ogenblik kon ontploffen. Ga er beiden zo snel mogelijk met deze ongelukkige dwerg van door en zeg ook de oppasser dat hij moet vluchten. Het gebouw kan ieder ogenblik in de lucht vliegen.

De brigadier en de agent hadden beiden met doodsbleek gelaat naar deze woorden geluisterd.

— Maar gij zelf dan? Als gij niet vlucht stelt gij u toch ook aan het gevaar bloot, hernam de brigadier. En hoe wilt gij miss Brunt redden, die daar is opgesloten?

— Daar behoeft ge u geen zorgen over te maken. Ik heb die dwerg zoëven de sleutel afgenomen. Dat was het grote nieuws wat ik u te vertellen had, evenals de mededeling dat dit ondier het hele bankgebouw wilde opblazen. En nu bezweer ik u, maak u uit de voeten en vlucht, een ogenblik talmen kan u noodlottig worden. Bedenk dat het om uw leven gaat.

De beide mannen lieten zich dit geen tweemaal zeggen.

Zij grepen ieder de hevig tegenspartelende dwerg bij een arm en sleepten hem de trap op.

Terwijl hun voetstappen wegstierven,

stak Raffles haastig weer de valse sleutel in het slot van de safe deur.

Terwijl hij deze opentrok, voelde hij dat er een lichaam tegen aan rustte, een bijna levenloos lichaam, dat in zijn armen viel, toen de deur geheel geopend was.

Het was Ann Brunt, die van schrik flauw gevallen was.

Raffles nam haar snel op en droeg haar in zijn armen door de nauwe donkere gang, waardoor zij waren binnengekomen.

Het volgende ogenblik had hij de deur opengerukt en het nog steeds bewegingloze lichaam achter in de donkere tuin op de bank van een tuinhuis neergelegd.

Op datzelfde ogenblik verscheurde een geweldige losbarsting de lucht.

Met donderend geraas stortte het gehele keldergewelf van de bank in.

Half verdoofd door de slag, greep Brand zijn vriend bij de arm.

— Dat was juist bijtijds, zei de Grote Onbekende op kalme toon. Tien seconden later en wij zouden door het instortende puin of onder de stalen deuren van de kluis als vliegen zijn verpletterd.

— Wat zullen wij met Ann Brunt doen? vroeg Brand.

— Die kan voorlopig hier blijven liggen, zei Raffles op koele toon. Zij zal wel aanstonds bijkomen, zij is nu buiten gevaar — en van dit ogenblik af is zij weer mijn tegenstandster.

Op datzelfde ogenblik hief Ann Brunt het hoofd op en keek verwilderd in het rond.

Zij keek de beide mannen die voor haar stonden beurtelings aan, en vroeg toen, alsof zij uit een zware droom ontwaakte:

— Waar ben ik?

— Gij zijt in veiligheid, Miss Brunt, antwoordde Raffles op rustig hoffelijke toon.

— En zijt het die mij gered heeft? vroeg Ann Brunt, terwijl zij opstond en bij het licht van de zaklantaarn, wel-

ke Brand nog steeds in de hand had, Raffles in het gelaat zag. Laat ik u dan de hand mogen drukken en u innig dank zeggen. Nog enkele seconden en ik zou verpletterd zijn.

De jonge vrouw stak Raffles de hand toe, maar deze deed een paar passen achteruit en zei toen op hoffelijke maar ijskoude toon:

— Duid het mij niet ten kwade, Miss Brunt, maar ik kan u de hand niet drukken.

— Waarom niet? vroeg Ann Brunt verbaasd. Toch niet, omdat ik uw meerdere ben?

— O, neen, daarom niet, antwoordde Raffles, terwijl er een vreemd licht in zijn ogen kwam. Want ik zou u niet gaarne als mijn meerdere erkennen, Miss Brunt.

Op het horen van deze stem, maar meer nog door de toon waarop de woorden geuit werden, keek de jonge detective verbaasd en ontsteld op.

Zij kwam nog een schrede nader en vroeg toen op zachte toon:

— Wie zijt gij dan wel, die mij met eigen levensgevaar gered hebt, en toch weigert mijn hand te aanvaarden?

— Kunt gij het niet raden, Miss Brunt? vroeg Raffles nog steeds met dezelfde ijskoude beleefdheid. Indien ik mij niet vergis zijt gij hier vannacht gekomen in de hoop een man in de kraag te kunnen grijpen, die gij reeds lange tijd achtervolgt. Moet ik u zijn naam noemen?

Ann Brunt deinsde terug alsof zij door een slang gebeten was.

— John Raffles, kwam het hees van haar lippen.

— Precies, hernam Raffles bedaard. John Raffles heeft de eer u met uw redding geluk te wensen en vraagt thans verlof zich te mogen verwijderen.

De Grote Onbekende maakte, zonder het antwoord af te wachten, een buiging, was met enige schreden bij de muur, liet er zich, gevolgd door Brand, aan de andere kant van af glijden en verdween in de duisternis.

HOOFDSTUK V
IN DE VAL GELOPEN

Niet zodra hadden de beide vrienden een paar stappen in de straat gedaan, of zij zagen op enige afstand een man in inspecteursuniform komen toesnellen, vergezeld door enige agenten van politie, die zij onmiddellijk aan zijn gestalte en aan zijn gebaren herkenden.

Het was Sullivan, de jonge inspecteur van Scotland Yard, de man met wie zij reeds herhaalde malen te doen hadden gehad, en waaraan zij enige keren slechts ternauwernood ontsnapt waren.

Raffles en Brand bleven staan en wierpen een blik achter zich.

Het gehele bankgebouw was blijkbaar reeds door de politie afgezet, die de nieuwsgierige menigte op een eerbiedige afstand hield.

In de verte werd het geloei van snerpende sirenes gehoord, en het gesis van enige stoombrandspuiten, die in allerijl de plek van de ramp naderden.

Voor Raffles en Brand nog een besluit hadden kunnen nemen, stond Sullivan vlak voor hen.

Hij keek de beide mannen aan en vroeg toen:

— Gij komt uit het bankgebouw?

— Jawel, mijnheer, antwoordde Raffles zonder zich te bedenken.

— Is Raffles gearresteerd? vroeg Sullivan.

— Ik zou het u niet kunnen zeggen, mijnheer, maar ik geloof het niet, antwoordde Raffles kalm.

Sullivan stampvoette ongeduldig op de straatstenen en riep uit:

— Het komt mij onbegrijpelijk voor, dat men hem nog heeft laten ontsnappen. De val was nu toch goed gesteld!

— Misschien is hij onder het instortende puin begraven, hernam Raffles kalm, terwijl hij verder wilde gaan.

Sullivan hield hem en Brand echter met een gebaar tegen.

— Waar gaan jullie naar toe? vroeg hij.

— Wij willen rapport uitbrengen aan

hoofdinspecteur Baxter antwoordde Raffles stoutweg. Miss Ann Brunt heeft ons dat opgedragen.

— Dat heeft zo'n haast niet, hernam Sullivan. Jullie aanwezigheid is hier nu méér nodig dan op Scotland Yard. Het publiek dringt op gevaarlijke wijze op en er bestaat nog altijd kans, dat het hele huis instort, nu de onderbouw vernield is.

Raffles had de toestand in een ogenblik overzien.

Weliswaar bevonden de beide vrienden zich slechts tegenover drie mannen, maar op nauwelijks vijftig passen afstand naderden nog vier agenten in looppas; dit waren er tezamen zeven en deze overmacht was te groot.

Raffles begreep dat hij zich voorlopig in zijn lot zou moeten schikken en dat slechts een list hem kon redden.

Hij salueerde draaide zich op zijn hiel en wierp Brand een snelle wenk toe en begaf zich met Sullivan en de beide agenten weer naar het bankgebouw, hetwelk thans aan alle kanten door een dichte menigte omringd was, die echter door een grote politiemacht, op veilige afstand werd gehouden.

Spoedig bereikte het groepje agenten de voordeur, waarbij een brigadier de wacht hield, dezelfde met wie Raffles even tevoren gesproken had.

In de vestibule viel zijn oog dadelijk op de bankiers Pankhurst en Slowley, die met de handen in het haar als waanzinnig heen en weer liepen.

Zij hadden in de haast enige kledingstukken aangetrokken en klampten telkens opnieuw een politie-agent aan om nadere bijzonderheden over het voorvallene te vragen.

Vooraf Slowley vervulde de lucht met zijn jammerklachten.

— Ik kan het bijna nog niet geloven, riep hij uit. Webster was een lelijk klein mannetje, maar wij stelden het grootste vertrouwen in hem. Nooit

zou ik een ogenblik gedacht hebben, dat hij vlagen van krankzinnigheid had. Almeer dan tien jaren is hij de bewaker van onze kluis, hier en in andere steden.

— En waar is hij nu? vroeg Pankhurst daarop.

— Hij ligt onder de puinhopen, mijnheer, antwoordde een der agenten op zachte toon. De gehele kelder is ingestort.

Inderdaad had de ontploffing grote verwoestingen aangericht.

In de vestibule waren een groot aantal der zware tegels met geweld van hun plaats gerukt, in de hoogte geslingerd en weer neergevallen, daarbij in kleine stukken brekend.

Dicht bij de trap die naar beneden leidde, was een groot gat in de vloer, dat voor de helft met puin was opgevuld.

Een der stenen pilaren, die de eerste verdieping schoorden, was doormidden geknapt en dreigde ieder ogenblik om te vallen.

Een lichte rook kwam langs de trap omhoog kronkelen, waaruit bleek, dat de brandweerlieden, die binnen enkele minuten waren gearriveerd, het begin van Brand hadden kunnen blussen.

In de kelder zelf echter was de grootste verwoesting aangericht.

De betonnen muren waren als kaartenhuisjes ingevallen en de schok was zo hevig geweest, dat de twee meter hoge kluisdeur voorover was gevallen terwijl de lokettenzaal op vreselijke wijze was toegetakeld.

Een paar honderd loketten waren door de losbarsting totaal vernield, en de delen van de ijzeren kastjes lagen overal verspreid.

Op sommige plekken lag het puin bijna een meter hoog.

Een stuk of zes agenten waren met koortsachtige ijver bezig dit puin met behulp van kortgesteelde schuppen weg te ruimen.

Sullivan had zich tot een van de beide firmanten gewend en trachtte zich uit diens verward verhaal een voorstelling te vormen van hetgeen er gebeurd was.

Raffles luisterde scherp toe en uit de vragen en antwoorden die gewisseld werden, maakte hij al gauw op, dat men de heren Pankhurst en Slowley niets gezegd had van de verdenking die er op de Grote Onbekende rustte. Blijkbaar was Ann Brunt bevreesd geweest, dat de beide bankiers gebabbeld zouden hebben, en daardoor de plannen in de war gestuurd.

Brand verkeerde in duizend angsten, dat hun vermomming zou worden ontdekt en vroeg zich af, hoe het mogelijk zou zijn zich uit dit grote en dreigende gevaar te redden, want ieder ogenblik kon Ann Brunt ten tonele verschijnen en dan was hun lot beslist.

Op dit ogenblik zag hij Raffles op Pankhurst toetreden en zacht enige woorden met hem wisselen.

Slowley voegde zich bij het tweetal en tot zijn verbazing zag hij, hoe de beide heren, gevolgd door Raffles, zich naar de grote trap wendden en deze op gingen.

Op het laatste ogenblik had Raffles zich omgewend en Brand een blik toegeworpen, die niet misverstaan kon worden.

Er heerste zulk een verwarring en drukte in de vestibule, die met agenten, leden van de reddingsbrigade en brandweerlieden gevuld was, dat niemand veel acht sloeg op het verdwijnen van de beide bankiers en de agent van politie.

Zodra Brand zijn kans schoon zag, liep hij op zijn beurt de trap op en wierp op de bovenste trede een blik achter zich.

En die ene blik was voldoende om hem te doen zien, dat Raffles geen seconde te vroeg gehandeld had.

Ann Brunt kwam juist op dat ogenblik de vestibule binnen, door drie agenten van politie gevolgd.

Brand snelde Raffles achterna, die nog een trap bestegen had en nu met de beide firmanten een klein, gemeubeld vertrek betrad, dat waarschijnlijk als particuliere spreekkamer van een der beide firmanten dienst deed.

Nauwelijks was Raffles daar binnen, of Brand opende op zijn beurt de deur.

en salueerde in afwachtende houding.

Om de lippen van Raffles speelde een flauw glimlachje.

Hij wierp een veelzeggende blik op Brand, die de hand achter zijn rug bracht en met een vlugge slag de sleutel in het slot omdraaide.

Met de uiterste kalmte haalde Raffles zijn revolvers te voorschijn, welk voorbeeld aanstonds door Brand gevolgd werd.

— Mijneheren, zo klonk zijn heldere stem, het spijt mij waarlijk dat ik de onaangename toestand waarin gij ongetwijfeld verkeert, door mijn toedoen nog moet verergeren. Maar geloof mij, het gaat niet anders... Gij moet namelijk weten, dat op dit ogenblik mijn leven en vrijheid op het spel staan, evenals van mijn vriend, die gij hier voor u ziet staan. Kortom mijneheren, wij zijn geenszins degenen, waarvoor gij ons houdt.

Pankhurst en Slowley hadden beiden met open monden naar deze zonderlinge toespraak geluisterd.

— Wie zijt gij dan? durfde Slowley eindelijk vragen, ofschoon hij een vaag vermoeden had, hoe het antwoord zou luiden.

— O, ik maak er geen geheim van, mijneheren, antwoordde Raffles glimlachend. Gij hebt het twijfelachtig genoegen John Raffles voor u te zien.

Alsof zij het van tevoren afgesproken hadden, lieten Pankhurst en Slowley zich tegelijkertijd met wijd uitgespreide armen in de dichtstbijzijnde leunstoel vallen.

— Ja, heren, ik begrijp, dat mijn mededeling u enigszins verrast, zei Raffles glimlachend. En nu zal ik tot mijn spijt genoodzaakt zijn u dringend tot enige haast uit te nodigen.

— Wat wilt gij van ons? vroeg Pankhurst op hese toon, terwijl zijn lippen trilden van emotie. Gij wilt ons toch niet d... d... doodmaken?

— Ik denk er geen ogenblik aan. Ik wil niet anders dan dat gij mij de middelen verschaft, waardoor ik ongemerkt uit dit huis kan komen. Als ik mij niet vergis, is uw slaapkamer immers hiernaast?

Pankhurst knikte stom.

— En de uwe aan de overzijde van de gang? aldus wendde Raffles zich tot Slowley.

Slowley knikte bevestigend, zonder een woord te zeggen.

— Welnu, mijneheren, dan zult gij mij wel het grote genoegen willen doen u uit te kleden? vroeg Raffles op de beïndrukkendste toon van de wereld.

— Wij moeten ons uitkleden? stamelde Pankhurst, terwijl hij Raffles met uitpuilende ogen aankeek.

— Gij hebt goed verstaan, mijnheer Pankhurst, antwoordde Raffles. Wij zijn wat gehaast, zeg ik u nogmaals, en daarom zou het mij zeer gerieven, indien gij op uw beurt met enige spoed mijn vriendelijk en welgemeend verzoek zoudt willen inwilligen.

Pankhurst zei niets meer en begon zich te ontkleden.

Raffles had intussen, zonder de bankier uit het oog te verliezen, wiens voorbeeld aanstonds door Slowley gevolgd was, een kleine tas geopend, die hij onder zijn uniform droeg en waaruit hij twee pruiken te voorschijn haalde, die tot in de minste bijzonderheden geleken op het hoofdhaar, waarmede de schedel van de beide bankiers versierd was.

— Je ziet wel, amice, zei Raffles glimlachend tot Brand, die verwonderd toekeek, dat het steeds goed is, wanneer men op alle gebeurtenissen is voorbereid. Een nauwkeurige studie van het hoofd onzer slachtoffers heeft mij in staat gesteld deze beide voortreffelijke pruiken te vervaardigen. Daar de heer Pankhurst echter van een machtige omvang is, waarbij de mijne in het niet zinkt, zal ik wel gedwongen zijn mijn figuur enigszins te flatteren.

Raffles wierp een blik om zich heen, greep een kussen van een der sofa's, gespte zijn koppel af, verwijfde deze aanzienlijk en bevestigde daarop het kussen met behulp van de riem om zijn lichaam, ter hoogte van zijn maag.

Toen hij de pantalon, het vest en de jas van Pankhurst over zijn uniform had aangetrokken, was het effect eenvoudig overweldigend.

Brand vergat volkomen de ernst van de toestand en had grote moeite zijn lachen te houden.

De jongeman stopte zijn vuist in de mond, terwijl de tranen hem over de wangen biggelden.

Maar daarna verloor hij geen ogenblik meer, trok zich zelf de pruik over het hoofd, keek Slowley eens aandachtig aan en begon zich te grimeren met behulp van een zakspiegeltje, terwijl Raffles, zonder zich te overhaasten, de beide bankiers aan handen en voeten bond, wat des te gemakkelijker ging, omdat Pankhurst en Slowley als van schrik verlamd waren en er zelfs niet aan dachten tegenweer te bieden.

Vervolgens haalde Raffles een lange zijden sjaal uit de zak van de jas, die hij had aangetrokken, sloeg die om zijn hals en nu was de vermomming volkomen.

Er bevonden zich twee Pankhursten en twee Slowley's in het vertrek.

Raffles-Pankhurst maakte een beleefde buiging voor de ongelukkige bankiers en zei:

— Gij ziet, dat ik u geen haar op het hoofd gekrenkt heb, mijnheeren. Mijn enig verlangen was om ook slechts een veilig heenkomen te zoeken uit dit huis. Het spreekt echter vanzelf, dat ik genooddaakt ben, u nu op te sluiten. Wel zijt gij goed gebonden, maar men mocht hier eens binnentreden, voor wij op een veilige afstand zijn.

Nog een laatste groet en de beide mannen verlieten het vertrek, waarvan zij de deur sloten met de sleutel die Raffles vervolgens in zijn zak stak.

Zonder zich te overhaasten liepen zij de gang ten einde, tot zij boven aan de trap kwamen.

Daar gekomen, fluisterde Raffles:

— Het is jammer dat je geen gelegenheid gehad hebt Slowley zo goed te bestuderen, als ik het Pankhurst kon doen. Allicht zul je in je bewegingen te kort schieten. Wij moeten maar op de duisternis en op de algehele verwarring vertrouwen.

Insens hief Raffles het hoofd op want een flauw gerucht trof zijn oor.

Er kwamen voetstappen de trap op,

er was dus geen tijd te verliezen.

De beide vrienden snelden het vertrek uit en draaiden de deur op slot.

Het was hoog tijd, want aan het einde van de gang, boven aan de trap, verscheen juist het hoofd van Ann Brunt.

En schuins daarachter vertoonden zich de trekken van de onvermijdelijke Sullivan.

Het moet erkend worden, dat de toestand tamelijk critiek was.

De gewaande bankiers liepen echter kalm en met stevige stap verder en stonden het volgende ogenblik tegenover de beide detectives.

Ann Brunt vroeg:

— Zijt gij zoëven met twee agenten naar boven gegaan, mijnheeren, zoals inspecteur Sullivan meent te hebben gezien?

— Ja, zeker dame antwoordde Pankhurst, met dezelfde dikke tong, als waarmede de bankier gewoon was te spreken.

— Ik geloof, dat dat vrij onvoorichtig was, mijnheeren, zei nu Sullivan op ernstige toon.

— Hoe zo? vroeg de gewaande Pankhurst met open mond.

— Omdat ik vrees, dat die beide agenten niemand anders waren dan John Raffles en zijn assistent.

— Weet gij dat zeker? stamelde de gewaande bankier, terwijl hij een zakdoek uithaalde en zich het voorhoofd bette.

— Ik ben er zo goed als zeker van, hernam Sullivan. Kunt gij mij zeggen, waar die twee zich op het ogenblik bevinden?

De gewaande bankier scheen even na te denken.

— Ik geloof op de bovenste verdieping; zei hij tenslotte.

Zij wilden de ramen aan de achterzijde van het huis en ook de hele zolder afzoeken, antwoordde Raffles.

— Nu misshien is er nog niets verloren, riep Ann Brunt. Kom mee, inspecteur, wij moeten hen achterna.

De beide detectives snelden de twee bankiers voorbij en gingen de gang op, terwijl Raffles en Brand snel de trap af liepen.

Toen zij halfweg de laatste trap waren, die naar de vestibule voerde, hoorden zij boven hun hoofd een geweldig lawaai.

— Ik was er al bang voor, mompelde Raffles. Pankhurst heeft zich weten los te worstelen en bonst nu met beide vuisten op de gangdeur.

— Dan kunnen wij wel op onze vingers uitrekenen, wat er gebeuren zal, meende Brand, terwijl de beide mannen snel hun weg vervolgden.

De beide mannen hadden nu de vestibule bereikt, juist toen het bonzen op de deur ophield.

Gelukkig kon men op deze afstand de stem van de echte bankier onmogelijk horen.

Dat zou hun behoud zijn.

Met drukke gebaren liepen de beide gewaande bankiers de vestibule door en gingen op de buitendeur toe, die nog altijd door een brigadier bewaakt werd.

— Gaat gij uit, heren? vroeg de man der wet verbaasd.

— Ja, dadelijk, antwoordde Raffles. Wij moeten onmiddellijk een dokter gaan halen. Onze echtgenoten zijn van schrik in onmacht gevallen en bevinden zich in een deerniswaardige toestand.

Het volgende ogenblik stonden de beide vrienden op de stoep en renden de Beakstreet in.

Zij waren echter nauwelijks honderd stappen ver, of een luid lawaai achter hen bracht hen tot de overtuiging, dat hun vlucht reeds ontdekt was.

Alvorens hun schreden te verhaasten, wierp Raffles een blik achter zich.

Uit een der ramen aan de voorgevel, die door het elektrische licht van de straatlantaarns helder verlicht was, stak het hoofd van Ann Brunt.

Raffles kon zien, dat zij drukke gebaren maakte tegen de agenten, die voor het huis hadden post gevat en op de beide vluchtelingen wees.

Reeds de volgende seconde was de achtervolging begonnen.

Minstens een dozijn agenten maakten zich van de groep los en zetten hen achterna.

Geen vijftig meter scheidden de

vluchtelingen van de mannen der wet.

Enige tellen later hadden zij de voordeur van het huis in de Beakstreet bereikt.

Het duurde echter even, voor Raffles de sleutel had, daar deze zich in de zak van zijn uniformpantalon bevond.

Toen hij de sleutel eindelijk had, was het geen seconde te vroeg.

Juist toen Brand de deur in het slot geworpen had, bondsen de vuisten van de eerste agenten, wier hijgende ademhaling duidelijk waarneembaar was, tegen het paneel van de deur.

En 't volgende ogenblik vloegen er een paar kogels door het hout, door de weeddende achtervolgers in den blinde afgeschoten.

Vliegensvlug ontdeden de beide vrienden zich van de lastige kleren, die zij hadden gedragen en begaven zich naar de geheime kelderdeur.

Nog hadden zij deze niet geopend of reeds dreunde de buitendeur onder het geweld van bijlagen; blijkbaar hadden de agenten de brandweerlieden ter hulp geroepen.

Binnen vijf minuten zou het betrekkelijk dunne hout van de deur bezwijken zijn.

Reeds had Brand gezien, hoe het vlijmscherpe, blinkende staal van een der bijlen met geweld door het hout heendrong, weer verdween, en het volgende ogenblik op een andere plek weer te voorschijn kwam.

Een laatste, hevige bijslag deed een van de panelen der buitendeur in splinters vliegen.

Het schijnsel van een half dozijn elektrische lantaarns verlichtte de gang.

En de bevelende stem van Ann Brunt klonk:

— In naam der wet, geef je over.

Maar reeds was de kelderdeur geopend.

Brand was de trap afgesneld en Raffles zette de voet op de bovenste tred.

Hij maakte een bevallig gebaar met de rechterhand als om zijn achtervolgers een afscheid toe te wuiven.

Het volgende ogenblik was hij verdwenen en viel de deur in het slot.

HOOFDSTUK VI

DE ACHTERVOLGING IN DE TUNNEL

Raffles rende de betonnen trap af, maar hij was nog niet beneden, of hij hoorde achter zich het geluid van snel naderende voetstappen.

De deur van de kelder was echter van zeer stevig maaksel en Raffles wist wel, dat zij zijn achtervolgers althans enige minuten zou tegenhouden.

Raffles en Brand ontstaken hun zaklantaarns en traden snel op de muur toe, waartegen het oude wijnrek geplaatst was.

De zoekende vingers van de Grote Onbekende gleden langs de muur, terwijl vlak boven hun hoofd de bijlslagen opnieuw met daverend geweld op de zware kelderdeur neerkwamen.

Spoedig had hij het kleine openingetje in de muur gevonden, en hij tastte in zijn zak om naar het sleuteltje te zoeken.

Een gedempte vloek ontsnapte aan zijn mond.

Het eigenswaardig gevormde sleuteltje was niet meer in zijn zak.

— Maar dan zijn wij gevangen als muizen in een val, riep Brand uit, terwijl hij een blik wierp naar de deur, die onder de herhaalde bijslagen begon te wijken.

— Tenzij wij trachten het wijnrek en het muurschot met geweld van zijn plaats te krijgen, riep Raffles uit.

— Kom Charles. Aan het werk.

De beide vrienden zetten hun schouders tegen het houten rek en trachtten het met inspanning van hun krachten terzijde te schuiven, in de hoop, dat zij aldus het stuk van de vloer, waarop het bevestigd was, eveneens zouden kunnen openen.

Er was echter in het rek geen beweging te krijgen.

Toen klonken er snel achter elkaar drie schoten en drie revolverkogels, die de deur doorboord hadden, en met een dof geluid tegen de keldermuur

plat sloegen.

Raffles en Brand verdubbelden hun inspanning.

Weldra bezweek het wijnrek met luid gekraak.

De beide mannen hadden het houten gevaarte totaal in elkander gedrukt met hun wanhopige krachtsinspanning en thans lagen de latten overal verspreid, maar de vloer was niet van zijn plaats geschoven.

Raffles beet zich op de lippen. Wat nu?

Zou hij hier werkelijk gevangen moeten worden genomen?

Binnen enkele minuten zou de deur bezwaken zijn.

Plotseling slaakte Brand een kreet en trad op een klein glinsterend voorwerp toe, dat op de vloer van de kelder lag.

Hij raapte het op en zwaalde het zegerierend voor het gelaat van de Grote Onbekende heen en weer.

— Het sleuteltje riep hij uit.

Inderdaad, het was het sleuteltje van het geheime slot, hetwelk Raffles waarschijnlijk een paar seconden tevoren verloren had.

Raffles greep het, stak het zonder een ogenblik te verliezen in het slot en het volgende ogenblik schoof het stuk van de vloer met de overblijfselen van het wijnrek terzijde en werden de bovenste treden van de trap zichtbaar.

Achter de kelderdeur klonken kreten van woede en teleurstelling.

— Maar schiet dan toch, klonk de woedende stem van Sullivan.

Wéér knalden een paar schoten, die de vluchtelingen echter niet konden bereiken, daar zij zich terzijde van de deur bevonden.

Maar een laatste geweldige bijslag deed de kelderdeur plotseling openspringen.

En nog voor het valluik weer geheel

op zijn plaats was geschoven, stortten zich een dozijn agenten in de kelder.

Een paar hunner sprongen naar het luik en staken hun bijlen in de langzaam smaller wordende spleet, nadat de bewegende vloer niet geheel kon aansluiten.

Raffles en Brand begrepen dat het gevaar nog steeds dreigde.

Zij konden duidelijk het licht waarnemen van de lantaarns der agenten boven hun hoofd, en zelfs het verwarde stemmenrumoer duidelijk horen.

Raffles snelde naar de hoek van de tweede kelder, knielde daar neer, telde de tegels af, nam de tiende tegel uit de vloer en drukte op het knopje, hetwelk zichtbaar werd.

Dadelijk week een der betonwanden ter zijde, die de lange tunnel afsloot.

Een druk op een tweede knop en op hetzelfde ogenblik begonnen de gloeilampjes in de tunnel, zover het oog reikte, te stralen.

Maar ook hadden de agenten met inspanning van al hun krachten het luik weer terzijde getrokken en terwijl een half dozijn hunner het met geweld beletten weer dicht te schuiven, daalden acht of tien anderen, aangevoerd door Ann Brunt en James Sullivan, de trap naar de tweede kelder af.

Op hetzelfde ogenblik, dat hun tegenstanders hun voet op de laatste treden zetten, waren Raffles en Brand op het elektrische wagentje gaan zitten en had de Grote Onbekende de regulator overgehaald, die het wonderlijke voertuigje in beweging bracht.

Op het laatste ogenblik echter had hij de hefboom overgehaald, die de betonnen muur weer op zijn plaats deed schuiven.

Hij was echter een paar seconden te laat geweest.

Want voor de dikke muur weer geheel dicht was, hadden Ann Brunt, Sullivan en drie agenten zich vliegensvlug door de opening gewrongen.

— Zij hebben het zelf gewild, bromde Raffles. Wat hun thans te wachten staat, heb ik niet bedoeld.

Reeds had het wagentje zich in beweging gesteld en nauwelijks een paar

seconden later had het zulk een snelheid bereikt, dat de revolverkogels, die hun achtervolgers hun nazonden, zonder enig doel door de tunnel floten.

In verbijsterende vaart schoof het elektrische wagentje over de rail.

Brand sprak geen woord.

Hij overdacht, dat de achtervolgers wegens de geringe hoogte van de tunnel, in gebukte houding moesten lopen en dus onmogelijk snel vooruit konden komen.

Bovendien werd hun dit belet door de ronde vorm van de tunnel, en de stalen rail, die zich beneden in de tunnel uitstrekte.

Maar tevens overdacht de jonge man met ontzetting het lot, dat de achtervolgers te wachten stond, als zij door de ontploffing en de instorting van de tunnel verrast zouden worden.

Hij wierp een schuwe blik op het gelaat van zijn vriend.

Het was doodsbleek en er lag een uitdrukking op, die de jongeman er nog zelden in had gezien.

Brand bracht zijn mond bij het oor van zijn vriend en schreeuwde hem toe:

— Dat zullen wij toch niet doen, nietwaar Edward, hen onder het puin laten verpletteren?

Raffles zweeg even voor hij op hese toon antwoordde:

— Zij verdienen het. Zij hebben mij opgejaagd als een wild dier, ofschoon ik die vrouw toch geen uur geleden heb leven heb gered. Ben ik niet in mijn recht, als ik de Bijbel aanhaal, die zegt: Oog om oog en tand om tand?

— Toch zul je het niet doen, Edward, herhaalde Brand met aandrang. Bedenk, dat het mensen zijn, zoals wij, en dat wij hun niet zulk een vreselijke dood mogen laten sterven.

Er liep een siddering over het bleke gelaat van de Grote Onbekende.

Toen riep hij op doffe toon:

— Ik zal hen sparen.

Brand slaakte een diepe zucht van verlichting.

En toch betwijfelde hij, of zijn vriend wel tot dit uiterste zou zijn overgegaan ook al zou hij hem niets gevraagd hebben.

Intussen vertraagde het wagentje, dat in één minuut ruim drie kilometer had afgelegd, aanzienlijk zijn vaart.

Even later stond het stil, dicht bij een groen licht.

Raffles ging op het licht toe, dat zich in de onmiddellijke nabijheid van een grote nis bleek te bevinden.

Brand volgde hem.

— Hier bevindt zich een der mijnen, zei Raffles. Wij zullen het wagentje vijftig meters verder duwen en dan deze mijn tot ontploffing brengen. Je zult het wel met mij eens zijn, dat Sullivan en Ann Brunt er dan onmogelijk door kunnen getroffen worden.

— Ben je er zeker van? vroeg Brand.

— Volkomen zeker. Het is uitgesloten, dat onze achtervolgers hier binnen het eerste half uur kunnen zijn, al lopen zij nog zo snel. Vergeet niet, dat de bodem van de tunnel rond is, en dat het hun dus zeer moeilijk zal vallen, zich er snel over voort te bewegen.

— Maar is het niet mogelijk, dat wij huizen doen instorten, Edward?

— Daar heb ik bij het aanbrengen van de mijnen op gerekend. Dit huis bevindt zich onder een plein, en indien er al iets mocht gebeuren, dan kan dat hoogstens een kleine grondverzakking zijn, maar ik verzeker je, dat zelfs dat is uitgesloten.

— Maar... begon Brand aarzelend, als de tunnel op deze plek geheel dichtvalt, dan kunnen onze achtervolgers immers onmogelijk voor- noch achteruit?

— Daar ben ik ook bang voor, antwoordde Raffles koel. Maar voor het ogenblik gaat mijn veiligheid boven alles. Zij zullen 'n paar onaangename uren doorbrengen, want er valt niet aan te denken, dat zij het puin voldoende kunnen opruimen. Ik heb de tegel op het laatste ogenblik nog op zijn plaats kunnen leggen. Als je er echter op staat, zullen wij hen wel uit die toestand bevrijden.

— Kom kom Edward. Nu doe je je hartelozener voor, dan ik je ken, hernam de jonge man glimlachend. Je zoudt vijf mensen in deze dichte tunnel laten verhongeren? Daar geloof ik niets van.

— Nu, wij zullen zien, hernam Raf-

fles kortaf. Nu aan het werk, want over vijf minuten moeten wij in huis zijn.

Het wagentje werd een paar honderd schreden verder de tunnel ingeduwd, waarna beide mannen weer naar de nis terugkeerden.

Raffles trad op een kleine kist toe, welke hij opende en waaruit hij een kleine droge batterij nam, waarvan hij de draad zorgvuldig ontrolde en door de tunnel bracht, tot aan de plek, waar het wagentje wachtte.

Terwijl Brand de elektrische ontsteking in orde maakte, keerde Raffles weer naar de nis terug en sleepte een zware houten kist die op een rolwagentje geplaatst was, zodat hij haar met gemak door de tunnel kon verplaatsen, uit de nis.

Hij opende het deksel en overtuigde zich, dat de springlading zich op de juiste plek bevond.

Vervolgens bracht hij een ontstekingsdop aan, verbond deze met de elektrische draad, geleidde de andere naar het element en nu was alles gereed voor de ontploffing.

Snel begaf Raffles zich weer naar het wagentje, waar Brand hem stond op te wachten.

Hij raadpleegde zijn polshorloge en zei:

— Over tien minuten kunnen zij hier zijn, misschien kunnen wij hun stappen aanstonds horen.

De beide vrienden hielden hun adem in, teneinde niet het minste geluid te maken, en legden beiden hun oren tegen de wand van de tunnel.

Inderdaad konden zij nu een zwak geluid vernemen, hetwelk klonk als het krassen van een griffel over een lei.

Blijkbaar was het afkomstig van de voetstappen van de vijf achtervolgers.

— Nu, er zal hun geen haar op het hoofd gekrenkt worden, zei Raffles. Zij zijn nog minstens tien minuten lopen hier vandaan. Pas op, Charles, ik ga de mijn ontsteken.

Raffles trad op het contact toe, hetwelk Brand in de hand had gehouden en drukte op de knop.

Een doffe slag liet zich horen en toch was het lawaai daarvan lang niet zo

sterk, als Brand verwacht had.

Het elektrische licht ging uit, en daarom kon onmogelijk over de uitwerking geoordeeld worden.

— Vlug opgestapt, Charles, klonk de stem van Raffles.

— Maar Edward, riep de jonge man uit. Wij hebben nu toch niets meer aan het wagentje. De elektrische draad, die de kracht overbrengt, is nu natuurlijk vernield.

— Dat weet ik, zei Raffles, maar vergeet niet, dat ons wagentje twee stellen trappers heeft, waardoor het mogelijk is, er ons als van een tandem van te bedienen, ingeval de elektrische stroom door een of andere oorzaak ver-

broken mocht worden.

Brand nam op het zadel plaats en tastte met zijn voeten naar de trappers

— Dat heb je prachtig uitgevonden, riep hij vol bewondering uit.

— Het is nogal niet kwaad, erkende Raffles bescheiden. Wij kunnen nu wel geen honderd tachtig kilometer per uur meer halen, maar ik verzeker je, dat vijf en vijftig best mogelijk is.

Hij nam op zijn beurt op het zadel plaats en al gauw bemerkte Brand dat Raffles niets te veel had gezegd.

Het wagentje liep zo licht, dat zij binnen een kwartier tijds al trappende het geheime laboratorium hadden bereikt.

HOOFDSTUK VII

DE WRAAK VAN JOHN RAFFLES

De beide vrienden verlieten het tuinhuis en snelden naar de garage.

Henderson was reeds in diepe rust verzonken, hetgeen te zien was, daar er achter de vensters van zijn woning, die boven de garage was gelegen, geen enkel lichtschijnsel viel te bespeuren.

Raffles belde aan en een minuut later verscheen er een hoofd met verward haar uit een raam, dat snel werd opengeschoven.

— Zijt gij het, mylord? klonk een zachte stem.

— Ja, James. Wij hebben je diensten onmiddellijk nodig, mijn jongen. Ben je uitgeslapen?

— Het is halfdrie, mylord, en ik ben al om tien uur naar bed gegaan. Ik voel mij zo fris als een hoentje.

— Kleed je dan gauw aan; wij zullen intussen een van de auto's in gereedheid brengen. Doe een zwarte baard om, want men behoeft je niet als mijn chauffeur te herkennen.

Het hoofd verdween en Raffles en Brand traden de garage binnen, namen de plasticdoek van een der auto's, die in een geheime bergplaats stond en haalden de wagen, die sprekend op een

taxi leek, met de geblokte rand, uit de garage.

Nauwelijks was dit gebeurd, of reeds kwam Henderson de trappen af snellen.

— Luister nu eens goed, James, zei Raffles, terwijl hij zijn hand op de schouder van de chauffeur legde. Van je ijver en je schranderheid hangt thans niet alleen mijn leven en vrijheid af, maar ook van vijf andere mensen die ik wil redden en daardoor als het ware mijn hoofd in een strop steek.

Raffles wierp bij deze woorden Brand een schuine blik toe, maar de jonge man glimlachte slechts.

Hij begreep wel dat het rechtvaardigheidsgevoel van zijn vriend opnieuw gezegevierd had en dat deze thans zelfs de dood zou trotseren, om zijn vijanden voor een vreselijk lot te bewaren.

Raffles wendde zich weer tot de chauffeur en vervolgde:

— Wij moeten zo vlug mogelijk in de Beakstreet zijn. Je moogt echter niet inrijden aan de zijde, waar zich de bank van Pankhurst en Slowley bevindt, maar je moet juist het tegenovergestelde einde inrijden. Heb je me begrepen?

Henderson knikte.

Hij knoopte de chauffeursuniform, die

hij droeg dicht, drukte zijn pet steviger op zijn hoofd, trok eens aan de zwarte baard, die hij had omgehangen en zei:

— Ik heb het begrepen, mylord. En wat verder?

— Dan rijd je tot aan het achtste huis van de hoek. Het is een klein, smal huis van rode baksteen, met groene luiken voor de ramen van de eerste verdieping. Daar stop je, maar je zet de motor niet af, zodat wij ieder ogenblik er weer van door kunnen gaan. Begrepen?

— Begrepen, mylord, antwoordde de chauffeur eenvoudig.

— Op weg dan.

De deuren van de garage werden geopend, de auto werd naar buiten gereden, Brand deed de brede deuren weer dicht en ging naast zijn vriend zitten die reeds in de auto had plaats genomen.

Onder het rijden haalde Raffles enige distinctieven uit zijn zak, welke hij met behulp van een paar spelden op zijn mouw en zijn kraag bevestigde, zodat hij thans de rang van brigadier eerste klasse had.

Nauwelijks was er een kwartier verstraken of de auto ~~verliet de Hoek~~ straat in.

Reeds in de verte kon Brand zien, dat de menigte voor de bank blijkbaar door de agenten verspreid was en dat de politiemacht zelve op enkele mannen na, was ingerukt.

Op dat moment stopte de auto met een ruk voor het kleine huis met de groene blinden.

Er stond slechts één agent voor de deur op post en deze scheen zich daar tamelijk te vervelen.

Raffles en Brand sprongen uit de auto en traden op de fel gehavende deur toe.

De agent wilde hen tegenhouden, maar toen hij de brigadiersuniform herkende, liet hij hen gaan.

— Sta je hier reeds lang, agent? vroeg Raffles kortaf.

— Ik heb tien minuten geleden mijn voorganger afgelost, brigadier, zei de man.

— Je hebt dus niet meegedaan aan de

achtervolging van de twee inbrekers?

— Neen, brigadier.

Dat was een gelukkige omstandigheid, want nu liepen Raffles en Brand geen gevaar door de man herkend te worden.

— Inspecteur Sullivan en Miss Brunt zijn zeker nog steeds binnen? vroeg Raffles.

— Ja, brigadier. Er moet daar ergens een geheime tunnel zijn, waardoor die twee kornuiten de vlucht hebben genomen. Maar mijn kameraad, die ik heb afgelost, vertelde mij, dat er een ongeluk moet hebben plaats gehad. De tunnel zou op een zeker punt zijn ingedrukt, en men vreest, dat men Miss Brunt, inspecteur Sullivan en drie agenten niet tijdig hulp zal kunnen bieden, omdat niemand kans ziet, de deur van beton te openen, waardoor de bandieten verdwenen zijn.

— Hoeveel agenten zijn er nu nog binnen? vroeg Raffles.

— Vier, brigadier. Zij houden in de kelder de wacht.

— Goed, dank je. Ik moet hun een boodschap overbrengen, antwoordde Raffles, terwijl hij Brand een wenk gaf om hem te volgen.

De beide vrienden gingen het huis binnen en slopen door de gang, tot zij de kelderdeur bereikt hadden.

Ook deze deur was door bijslagen vernield en hing nog slechts ternauwernood aan een der hengsels, terwijl het paneel geheel was stukgeslagen, evenals het slot.

Raffles wierp een blik in de kelder, die geheel verlaten scheen te zijn.

Geen geluid liet zich horen.

Maar een flauw schijnsel, dat uit het luik kwam, bewees dat de agenten in de tweede kelder de wacht hielden, misschien in de hoop, het gehelm van de zware betonnen deur te kunnen ontdekken.

Raffles duwde de deur nog iets verder open en daalde behoedzaam de keldertrap af, op de voet door Brand gevolgd.

Daarna sloop hij naar het luik.

Het was voor de helft weer dichtgeschoven, maar een zware dwarsbalk, welke de agenten zeker ergens in het

huis gevonden hadden, belette het zich nog verder te sluiten.

Raffles ging op de knieën bij het luik liggen en wierp voorzichtig een blik in de tweede kelder.

Dicht bij de deur stonden de vier agenten in een zacht gesprek met elkander gewikkeld.

Het was duidelijk dat deze mannen de slag van de ontploffing hadden moeten horen, en vermoed hadden wat er gebeurd was.

Waarschijnlijk hadden zij hun collega's uitgezonden om hulp te halen en er moest dus vlug gehandeld worden, want Raffles wist maar al te goed, dat zelfs geen heel leger agenten niet bij machte zou zijn de deur van beton open te krijgen, zonder het geheim van het mechanisme te kennen, dat haar in beweging bracht.

Indien hij niet ingreep, zouden de vijf mensen in de tunnel, wanneer zich geen wonder voordeed, de hongerdood moeten sterven.

Raffles bedacht zich niet lang.

Hij overtuigde zich dat hij zijn revolver onmiddellijk kon grijpen, gaf Brand een wenk en ging kalm de tweede trap af.

De agenten wendden verrast het hoofd om bij het horen van de naderende schreden.

Toen zij de uniform van de brigadier herkenden, schenen zij gerust gesteld.

— Iets nieuws, mannen? vroeg Raffles brutaalweg.

— Volstrekt niets, brigadier. Wij kunnen de deur niet openkrijgen en als er niet gauw hulp komt opdagen, dan zullen de vijf mensen daarbinnen moeten stikken of verhongeren.

— Gij hebt dus het geheim van de deur niet kunnen vinden? vroeg Raffles.

— Neen, brigadier, luidde het antwoord.

— Goed; laat mij nu eens zien, of ik zelf niets kan vinden.

— Als gij dat kunt, zijt gij een knap man, brigadier, zei nu een van de andere agenten, niet zonder een weinig spot en leedvermaak.

— Nu, het is in ieder geval te pro-

beren, hernam Raffles.

Hij deed alsof hij nauwkeurig de muren onderzocht, en wreef er met de hand langs, als zocht hij naar een verborgen knop.

Eindelijk wierp hij zich op zijn buik en bekeek met nauwkeurigheid de tegels, waarmede de vloer bedekt was.

Met de vlakke hand streek hij over de tegels, tot hij plotseling uitriep:

— Maar deze tegels liggen niet overal gelijk. Hebt gij dat nog niet opgemerkt?

— Neen, brigadier, antwoordde een der agenten, terwijl hij verbaasd en nieuwsgierig naderbij kwam.

— Deze hier steekt een weinig boven de andere uit, merkte Raffles op. Misschien kunnen wij hem wel uit het gat lichten.

Schijnbaar met inspanning werkte Raffles de tegel los en nu werd in het midden de kleine elektrische knop zichtbaar.

Een kreet van vreugde steeg onder de agenten op.

— Dat zal het zijn, riep een hunner uit. Druk er eens op brigadier.

Raffles drukte op de knop en op hetzelfde ogenblik schoof de betonnen muur van ruim een voet dikte, zacht terzijde.

De vier agenten keken vol verbazing in de thans stikdonkere tunnel.

Op hetzelfde ogenblik deden zich in de verte naderende schreden horen en werd een zwak lichtschijnsel merkbaar.

— Daar komen zij aan juichte een van de agenten.

Inderdaad, de voetstappen konden van niemand anders dan van de vijf ingeslotenen afkomstig zijn.

— Laat twee, of drie uwer de tunnel in gaan en neemt elektrische lantaarns mede. Wie weet hebben zij hulp nodig. Misschien is er wel iemand gewond. Ik ga intussen een dokter halen.

Drie mannen gingen de tunnel binnen, de vierde bleef bij de opening wacht houden en Raffles en Brand snelden de trap weer op.

Zij gingen de gang door, openden de buitendeur, waar de agent nog steeds op wacht stond en stapten in de auto.

Maar alvorens dat te doen, had Raf-

fles Henderson toegefluisterd:

— Zo snel je kunt naar huis, James, Alles is goed afgelopen.

De volgende ochtend ontving Ann Brunt een briefje van de volgende inhoud:

« Mijn waarde tegenstandster,

Naar ik met veel genoegen in de ochtendbladen kon lezen, hebt gij en uw metgezellen niet de minste nadelige gevolgen ondervonden van uwe onderneming, welke u het leven had kunnen kosten, indien ondergetekende u niet ten tweede male ter hulp was gesnel.

Ik zeg dit geenszins tot mijn eigen lof, maar om u te doen voelen, dat de man, die gij zo hardnekkig achtervolgt, toch waarlijk niet tot het uitvaagsel der mensheid behoort, zoals gij schijnt te denken.

Ik acht hiermede ons avontuur afge-

lopen, want het zou u, dat kan ik u verzekeren, veel moeite kosten ons spoor terug te vinden.

Ook zou ik u ontraden, pogingen te doen om het verder verloop van de tunnel te ontdekken, want dit zou vergeefse moeite zijn. De schacht is over een lengte van omstreeks vijftig meter als het ware dichtgeknepen en gij zoudt evengoed kunnen proberen het verder verloop op te sporen als gij zoudt kunnen pogen een naald in een hooiberg te vinden.

Met de beste en vriendelijkste herinneringen aan de oude werkster van Beakstreet, teken ik, met de aan uw persoon verschuldigde hoogachting,

Uw onderdanige dienaar,

JOHN RAFFLES. »

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Ster van het Oosten

Zeer belangrijke mededeling

Er is door een kleine groep uit de meer ontwikkelde lezers van de Lord Lister-verhalen (en deze categorie is groter dan men mogelijk denken zou) het plan opgevat tot de oprichting van een CLUB, die zich ten doel stelt, gezamenlijk deze verhalen te verzamelen, te lezen, te bespreken, en later eventueel óók nog te verwerken tot toneelstukken en (amateur-)films, vanzelfsprekend met respectering van de auteursrechten der uitgevers. Het voorname bestaat om soortgelijke clubs in verschillende plaatsen van ons land op te richten, zodat teder belangstellende, onverschillig waar woonachtig, zal kunnen meedoen.

Lezers dezer verhalen, die hieromtrent nadere inlichtingen wensen, worden verzocht, onder het motto u Lord Lister-Club » te schrijven p/a. « PAR-KUM », 1ste van den Boechstraat, 195, Den Haag. Daar het plan is uitgegaan van een groep in Den Haag wonende personen, is die plaats het eerst aan de beurt voor het voorbereidende werk, doch brieven uit alle plaatsen van ons land zijn van harte welkom en worden serieus beantwoord. Insluiten van antwoordporto wordt op prijs gesteld.

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherpschutter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS** fl. 44,25, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8
Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie.
Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl., is heden
overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ont-
vangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt
verlangd).
NAAM:
ADRES: L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266